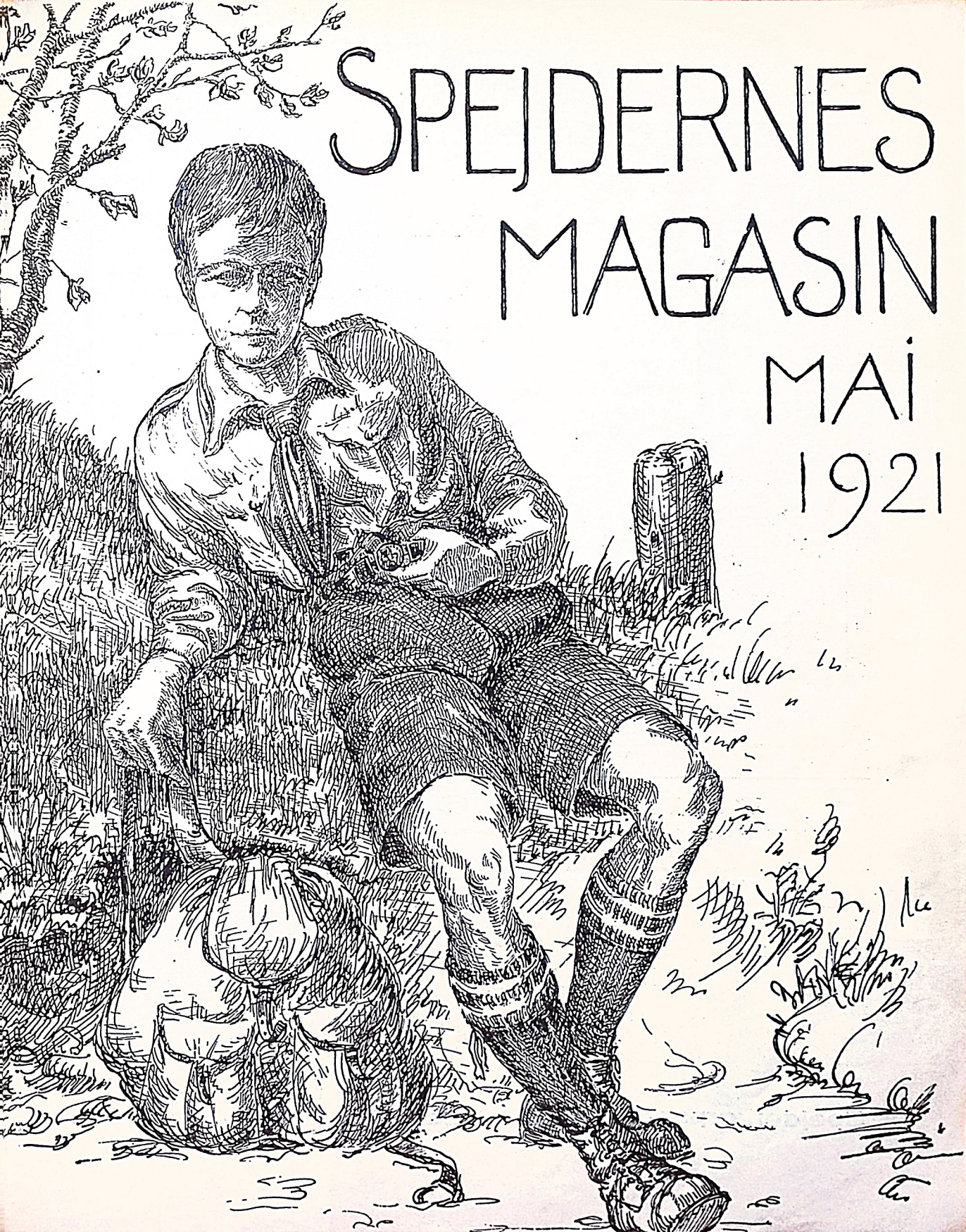
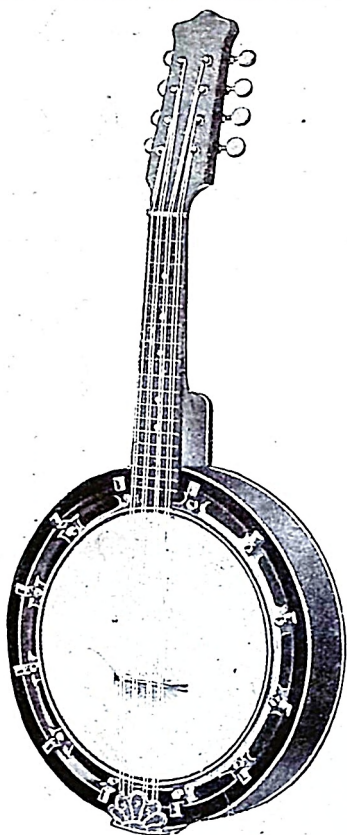

SPEJDERNES MAGASIN MAI 1921

Stort Udvalg i

orig. engelske Banjo-Mandofiner.

Banjo, ital. Mandofiner, ———

Trommer, Trommefløjter,

Spejderfløjter etc. etc. ::

Alt til billigste Priser.

MUSIKHUS ROBERT KLEINERT

CHRISTIAN IX.s GADE 7

KØBENHAVN K.

TELEFON 34 32

Pyramidetelt.

Højde 205 cm — Bundflade 260×260 cm — Lodret Væg 50 cm

Pris Kr. 130,00.

*Tilbehør som
Tagteltet*

Kajak telt.

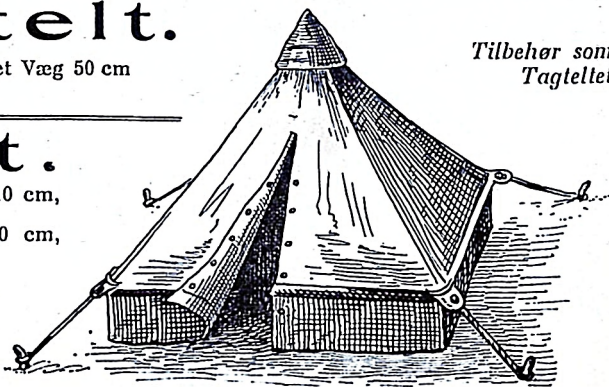
Dimensioner i opstillet Tilstand: Højde fortil 110 cm,
Bredde fortil 135 cm, Længde 240 cm.

Dimensioner i sammenpakket Tilstand: Længde 50 cm,
Bredde 10 cm, Højde 10 cm.

Vægt:
1,6 kg

Telt og Bundstykke
er syet i eet
Stykke og er aldeles
uigennemtrængelige
for Vand.

Pris pr. Stk. Kr. 60,00.

(Teltpose iberegnet)

Spejderkorpsets Depot - Studiestræde 30 - Telf. 3186

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

UDGIVET AF »DET DANSKE SPEJDERKORPS«

Aarg. 5.

Maj 1921

Nr. 8

INDHOLD:

Omslagstegning af Asger Riber.

	Side
Foraaret	1
Ved Lejrbaalet. <i>Spejderchefen</i> ..	2
En Ønskeseddel	4
Holmenkolrendet 1921	5
Drengenes Digtere, V	7
Førerne i Vinden	8
Hvorledes bygger jeg en Kajak? ..	9
Uden for Danmarks Grænser	10
Et Minde fra Falkepatruljens store Tid. <i>Stange</i>	11
Jorden rundt uden Hat — Af <i>Estrid Ott</i>	14
Østrigske Spejdere	15
I Livsfare!	17
Paa Kamelryg	20
Fra Divisionerne	22
Lige ud ad Landevejen	25

Paa Side 10

mangler to Linier. I første Spalte femte Linie fornedet:

det. Lærredet skal række fra Stævn

I anden Spalte femte Linie foroven:

rum af 1-1½ cm, dog tættere i Stævn

FORAAR

Det begynder at spire rundt om. Der er Foraar i Luften. Og I mærker alle sammen en brændende Lyst til at tage fat paa Arbejdet. Vi glæder os til Sommeren og vort glade Spejderliv i Lejrene. Men glem nu ikke, at det ikke paa nogen Maade er vor egen Fornøjelse, det først og fremmest gælder. Er I en Gang rullet ind i vort Korps — saa glem aldrig nogensinde, at det er *Spejdere*, dette Korps bestaar af og ikke en Flok almindelige Drengene, hvis højeste Maal er Fest og Halløj. Husk, at i Arbejdet og Glæderne derude ligger en alvorlig Stræben efter et alvorligt Maal. Jeg véd, at jeg slet

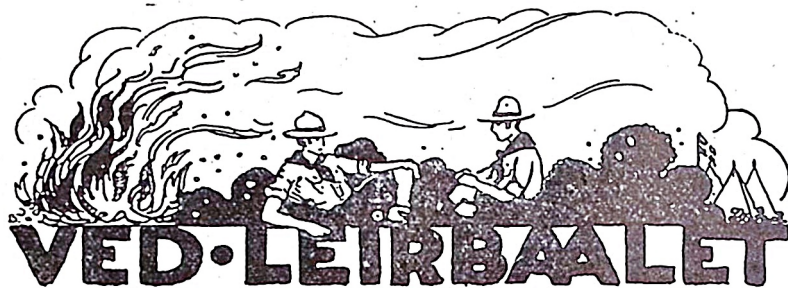
ikke behøver at prædike for jer. Jeg kender jer. Jeg véd, I sætter jeres Spejderlov og jeres Idealer netop dér, hvor de skal være. Alle dem, der bryder sig om jer, stoler paa, at I som Spejdere stedse vil være beredte paa at gøre det rette.

Og I selv? Jo, jeg véd, at I er bestemte paa at gøre jert Korps Ære. Jeg véd, at alle I, der ikke naaede ret langt sidste Aar, har slaaet i Bordet og sagt: „I Aar vil vi.“

Lad det da ske!

Lad os nu i Foraarets første Maaned give hinanden et rigtig baret Næveslag paa, at vi alle tager fat og arbejder mod det rette Maal.

Hjemmet og Skolen og Pligterne. Og saa Glæderne. Fra „Spejderen“.

Hvorledes Ø. K. blev til.

I.

En Havn ved Foraarstide — Duften af Tjære og Salt — Varebaljer og Tønder opstabledes paa Kajen — snurrende Dampspil, svingende Kraner — Bøer der trilles til og fra — Baljer, der svinges over Rælingen og forsvinder i Lasten med et Bumb — glitrende Sol og sejendø Blæst — grønt krapt Vand saa langt Øjet rækker — og ude i Horisonten Røgen af en Dampers paa Vej mod det Fjerne

Inde paa Kajen en lille Dreng, der med spændt Opmærksomhed følger alt, hvad der foregaar — Snart er det som han sugede til sig hvert eneste nyt Indtryk, som undgik intet hans Iagttagelse, og snart er hans Blik fjært og drømmende som ilede han forud for det allesammen — baade Varebaljerne og Dampere derude — den, der nu med sin rige Ladning er paa Vej ud mod Østens fjerne Æventyrstrande.

Vidunderlige Foraar! Ingen forstaar som du at vække Længslen mod det Fremmede — Lysten til at drage ud i Verden og udrette noget.

Er der nogen af Jer der kan sige mig hvorfor de 99 % af de Dreng, der sidder og drømmer paa Kajen aldrig driver det videre end til lige at kunne hulte sig selv igennem Livet — — og hvorfor disse 99 % aldrig naar at faa anden Berø-

ring med Æventyret end det friske Pust, der slaar dem i Møde ved Havnen ved Foraarstide?

Det er ikke fordi de ikke har Lyst til at opleve Eventyret. Der er ikke en af dem uden de vil dette. Stillede man dem op i Række og spurgte dem, vilde de alle som en træde frem og sige — »Det vil jeg, det vil jeg. —«

Men hvorfor da?

Fordi de ikke aner, hvor tæt Æventyr og Virkelighed ligger op af hinanden.

Fordi de tror, at man kan blive siddende og vente paa, at Æventyret skal komme til en — i Stedet for at vide, at der er intet, absolut intet man faar i denne Verden, uden man gaar ud og tager det med sine egne Hænder — at de ganske roligt kan overlade Chancerne for at vinde det store Lod i Lotteriet til gamle Kagekoner, som ikke har noget bedre at sætte deres Penge i.

Livet er ikke noget Lotteri — For Mænd eksisterer der overhovedet ikke noget der hedder Lotteri eller Spil om Gevinster. For Mænd er Livet en Kamp om de Goder, der er — en Kamp der gaar ud paa at fravriste Naturens store velforsynede Husholdning de Goder, den sidder inde med (og der er nok til os allesammen, saa det er absolut ikke nødvendigt, at vi slaas om dem indbyrdes.)

Fordi — fordi de halve af disse Dreng mangler Mod og Tro paa sig selv — fordi de er saa vanvittig beskedne, at de hverken tiltror sig selv, at de evner det ene eller det andet.

Fordi — og fordi den anden Halvdel af disse Dreng kun tænker paa sig selv, fordi de ganske simpelt ikke har Tanke for andet en deres egen Forfremmelse — fordi dette er meget for lidt at leve for og fordi Tanken om dette bringer enhver Duft af Æventyr til at forsvinde og gaa til Vejrs som blaa Røg,

Men lad mig fortælle Jer om en Dreng, der gjorde Æventyret, og sine Drømme og alle sine Længsels Maal til Virkelighed.

Ogsaa han begyndte ved Kajen og han havde som I ikke en Øre i Lommen.

Han tog Hyre med et af disse Skibe, hvis hvide Segl han havde set forsvinde i Horisonten — han besejlede Verdenshavene, lærte Lande, Folk og Forhold at kende paa begge Sider af Æquator — han oplevede den Del af Æventyret, der viste ham de fremmede fjerne Lande — og han opdagede at de i al deres fortryllende Skønhed (den der engang imellem med Vemod fik ham til at tænke tilbage paa det endnu skønnere Mols) var nok saa fulde af Farer og Lidelser og Savn som Farvandet er det Nordvest for Skelskør — Det var ikke Poesi allesammen og maanelyse Troppenætter, hvor den lune bløde Vind strøg gennem Strædet — der fulgte Nætter med kulsort Mørke og flammende Lyn, Nætter hvor Tyfonen rev Sejlene fra Master og Ræer som havde det været Papir — Nætter der øgede Nervernes Spænding, og hvor Modet og Viljen voksede og rankedes i Kampen mod Tilintegørelsen. Æventyr og Virkelighed — det var begge Dele under et.

Nogle Aar efter træffer vi vor Mand i Bangkok i Siam, som

Styrmand ombord i Barken »Thoon Krahmom«.

Det er et Handelsskib han er kommet ombord i og af en hel anden Slags end dem, der findes nu til Dags — det minder nærmest om en stor flydende Forretning.

Det har en kinesisk Købmand ombord. Det ligger Maaned efter Maaned i Bangkok, køber ind i Smaapartier og stikker saa en skønne Dag til Søs for at løbe ind et Sted paa Kinakysten og aabne en Slags Detailhandel — akkurat ligesom Urtekræmmeren henne paa Hjørnet. Der gaar en Evighed inden der er solgt ud, og naar saa det er besørget gaar der en til med atter at faa Lasten fyldt med Ting, der kan sælges i Bangkok.

Omtrent paa det Tidspunkt gør man under disse Himmelstrøg den Opdagelse at Skibe er til at sejle med — at det gælder for dem om ikke at ligge stille længere end højst nødvendigt og jo flere Fragter de i Aarets Løb kan naa at bringe fra Havn til Havn, jo mere er der at tjene paa dem.

Kort sagt vor Mand dumper lige ned i en *Udviklingsperiode* (og det gør forøvrigt enhver af os, thi Verden forandrer sig ustandseligt, og om 19 Aar vil der være gjort Opdagelser som vi vil finde lige saa meningsløst ligetil som den jeg lige har fortalt om) — og som det plejer at gaa under den Slags Forhold er der Folk, der er i Stand til at se de nye Muligheder og en hel Masse, der hænger med en saadan Haardnakkethed ved det gamle, at man skulde tro de var døde og blinde for alt, hvad der foregik om dem.

Vor Mand hører til dem, der kan se Chancerne og forstaar at bruge dem — han har ikke seilet forgæves i alle disse Aar. Han har brugt sine Øjne, gjort sine iagttagelser, lagt Mærke til, hvordan Folk andre Steder bærer sig ad.

Derfor varer det heller ikke længe, inden der er vendt op og ned paa gamle »Thoon Krahmons« Fortidsmetoder. Den faar ikke længere Lov til at samle Mos paa Bunden, den gamle Fyr, den afgaar til sit Bestemmelsessted i samme Øjeblik Ladningen er om Bord, ligegyldigt hvad Klokken er slaaet og hvorledes Monsunen blæser.

Og da der er gaet et Par Aar, er det vor Mand, der er Fører af Barken. Det er noget der følger af sig selv. Naar man har været en flink Styrmand, bliver man en skønne Dag Kaptajn.

— — —

Jeg ved ikke, hvor mange Snore vor Mand paa dette Tidspunkt havde om Hatten, men hvis han har haft nogle har han i ethvert Fald været stolt af dem — og en Ting kan vi være ganske sikker paa »Thoon Krahmom« har været et fejende flot Skib at se paa — flunkende rent og malet fra For til Agter. Hvilke Linier i den! Og hvor dens Sejl har staaet! — Jeg tør vædde paa, at Folk der har staaet paa Bombays Red og set den komme dansende har anslaaet den mindst 20 Aar yngre end den var. Der har været noget rent ungpigeagtigt over den Maade, den bevægede sig paa, noget der kunde faa en gammel Somand til at faa Taarer i Øjnene af Bevægelse — og at se den ligge opankret paa Rheden med Ræerne braset Firkant og de hvide Solsejl strakt fra For til Agter — det kunde saamænd ligesaa godt have været en Orlogsmand.

Vist har der været Poesi over alt dette, og den unge Kaptajn har været stolt og glad og lykkelig over sit Skib — og ikke vist alt det han vilde lade det udrette.

Og tænk saa at komme op ad Menangfloden op til Bangkok og se Skib ved Skib være lagt op uvirksomme — hele den siamesiske Sejlskibsflaade (noget lignende som den danske Han-

delsflaade der i Øjeblikket ligger ved Langlinie — 3—4 Rækker af Skibe ud langs hele Molen).

Det maa have givet et ordentligt Gip i den unge Kaptajn.

Hvad for noget! Saa mange? Naa hvad — det gaar vel nok. Men alligevel. — — — Det er dog svært som de Dampskibe begynder at tage Luven fra en!

Kort efter ser vi »Thoon Krahmons« Hvalbaad blive sat i Vandet — Kaptajnen sidder Agter — Baaden skyder for Malajernes Aaretag som en Pil ind imod Bredden.

Modtagelsen i Klubben er ikke mindre hjertelig end sædvanlig, men Stemningen er trykket — og da vor Kaptajn om Aftenen lader sig ro ud til »Thoon Krahmom«, ved han at det ogsaa vil være hans Lod at lægge op — alt hvad der hedder Poesi er som forduftet — han er pludselig stillet overfor den kolde Virkelighed.

Da han kommer ned i sin Kabyt og han er blevet alene slaar han Haanden fast i Bordet og siger — *Jeg vil ikke.*

Han klæder sig af, tager Bad, kaster sig paa Køjen — hele Natten ligger han søvnløs — aldrig har Tropenatten forekommet ham saa kvælende hed som nu — Han spekulerer og spekulerer — han indser saa udmærket godt, at de andre har Ret, der er ikke noget at gøre ved at følge den slagne Landevej — men han nægter og nægter at lade sig slaa ned, søger og søger efter Veje der er lidt udenfor det sædvanlige, drømmer sig dybere og dybere ind i Æventyret — og beslutter saa pludseligt at gøre til Virkelighed en af disse Æventyr-Muligheder, en som han i samme Øjeblik ved vil faa hele Bangkok-Selskabet til at ryste paa Hovedet af ham.

Han vil faa et lokalt Handelshus til at opkøbe en Ladning Teaktræ for at afsætte det i Europa.

(Hvem i Alverden skulde af-tage den, og hvem har Erfaring paa Salg af Teaktræ i Europa —? Han hører allerede i Tankerne de Indvendinger, der vil blive gjort.)

Han vil selv kunne sejle Ladningen til Europa med »Thoon Krahmom« rundt om Kap det gode Haab — hele Vejen derover.

(»Thoon Krahmom« til Europa! Og med en Besætning af Siamesere og Malajer. Men er han da gal? Tror han virkelig nogen vil løbe den Risiko? Aldrig har man hørt noget lignende.)

Beslutningen er taget.

Den næste Dag tager vor Kap-

tajn sit nye Tøj paa og giver sig ganske rolig til at opsøge sine Forbindelser i Land.

Han gaar lige løs paa deres Betæneligheder — gendriver dem og gendriver dem saa godt han kan. Bliver staaende ved dette, at han tror paa Planen og at han nok skal føre den igennem, saa de andre ogsaa faar Glæde af den. Han bliver ved og bliver ved, til Slut er de andre, der giver sig og 3 Uger efter ligger »Thoon Krahmom« lastet med Teaktræ og Rejsen til Europa begynder.

11 Maaneder efter ankrer »Thoon Krahmom« atter op

paa Rheden i Bangkok. Den har solgt Teaktræet med 100% Fortjeneste — Eventyret er gjort til Virkelighed — *Dristigheden*, det mandige Mod som kender sine egne Grænser og ikke er bange for at gaa lige til sin yderste Ydeevne har sejret.

Kampen mod Tyfonen og Tilintetgørelse i Tropernes Uvejrsnætter har ikke været forgæves — den har hærdet og staalsat vor Mand.

Plenck

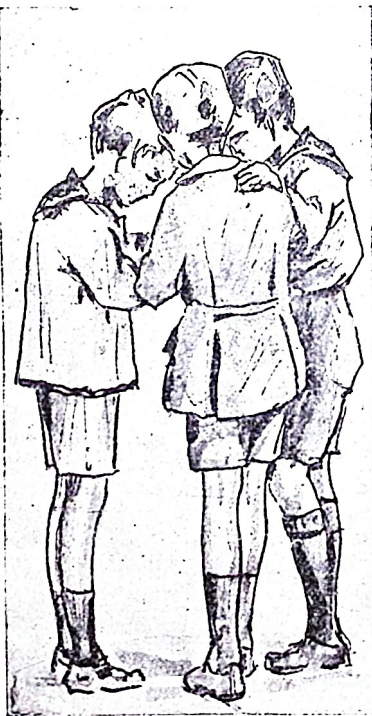
En Ønskeseddel!

Vor dygtige Tegner *Asger Riber*, hvis Billeder I sikkert har glædet jer over mange Gange, har her gengivet tre Dreng, der meget ivrigt diskuterer en eller anden vigtig Sag.

Den ene af dem er Spejder.

Det er den første i Maaneden, og han har lige været henne hos Tropsføreren for at hente »Vor Ungdom«. Paa Vejen hjem kigger han og hans to Kammerater Bladet igennem og udtaler deres Dom over Indholdet.

Hvordan denne Dom lyder, kunde det være højst interessant for Redaktionen at vide. Men Redaktøren sidder i det Øjeblik fastnaglet til sin Skrivebordsstol — bevæbnet med Pen, Saks og Lim og andre Redaktør-Vaaben — og tænker paa — næste

Nummer! Altsaa kan han ikke gaa ud og høre, hvad hans tre unge Læsere synes om deres Blad — hvad de sætter mest Pris paa, hvad de gerne vil undvære — og hvad de savner!

Derfor er der i dette Nr. — Side 23 — indrykket en

„Ønskeseddel“

som Læsere bedes udfylde og sende Redaktionen *snarest*.

Skulde der ikke være Plads paa Sedlen til de mange Ønsker og den megen Kritik, som I sikkert gaar og gemmer paa, saa kan I nok selv skaffe jer et større Folioark! Redaktionen skal med Taalmodighed og Tak gennemlæse jeres Dom!

Altsaa:

Send Ønskesedlen og Kritikken — *snarest*!

KONDITOR

HENNING KLENZ TORVEGADE 32 BYEN 3423
DE BEDSTE KAGER, CHOCOLADER OG DESSERTER
BRINGER OVERALT I BYEN

○ Holmenkolrendet 1921. ○

Holmenkolløbene — eller Holmenkolrendene som de kaldes her i Norge — har en Feststemning over sig naar Nordmænd taler om dem, og det er ikke uden Grund. Dagen er efterhaanden blevet en Nationaldag for Landet, Kontorer og Forretninger er lukkede, og Voksne og Børn, Gamle og Unge drager »op over« d. v. s. til Holmenkolbakken for at overvære Løbene.

Der udføres Præstationer under disse Løb, som man ikke vil tro før man selv har overbevist sig om det.

Holmenkolrendene bestaar af flere Løb, der kræves saavel Udholdenhed til Langrendene som Dristighed og Øvelse i at hoppe.

Torsdag den 18. Februar begyndte Stævnet med et traditionelt Løb paa 50 km. Der var Deltagere fra Norge, Sverrig, Findland og Checoslovahiet, Dage og Uger i Forvejen har de fleste Deltagere boet paa Hytterne og Nordmarken for at træne og bringe deres Legemer i den Kondition, som er aldeles nødvendig for at taale Anstrengelserne. Der lægges ud med et Langrend paa 50 km, som gaar gennem Skov paa smalle Stier, over Jorde og cuperet Terrain, op ad Bakker og ned ad Bak-

Tegning af Asger Riber.

ker — det ligner i det hele taget meget vore Orienteringsløb ved Foraarsturneringerne.

Paa Vejen findes 2 Madstationer hvor Løberne kan faa Smørrebrød, varm Suppe, Mælk, Øl o. s. v.

Vejen er afmærket med røde Baand. Efter endt Lægeundersøgelse starter 75 Mand med 1 Minuts Mellemløb. Vejret er ret taaget, senere paa Dagen bryder Solen igennem og Føret bliver tungt, Skierne maa smøres; Løperne bliver mere og mere slidt, de der starter senest kan neppe faa Skierne frem saa slidt og optøet er den, men det gælder at naa ind paa sine Formænd saa man kan træde paa hans Ski, han maa da vige saa Manden bagved kan komme forbi.

Masser af Folk har nu samlet sig ved Opløbsstedet og det varer ikke længe inden første Mand viser sig — han modtages med Hurraraab. Spændingen stiger da Landets bedste Løber er i Anmarch, et Øjeblik senere har han passeret Maallinien, Jublen har ingen Ende, han bæres i Triumf til det ventende og velfortjente Bad — for fjerde Gang er han Nr. 1.

Han er Landets Skikonge, der findes ikke det Menneske i det ganske Land, der ikke ved hvem

Spejderkorpsets Depot - Studiestræde 30 - Tlf. 31 86

— Fodbolde — Fodboldstøvler — Boxehandsker —

Thorleif Haug er, han er i sin bedste Alder 27 Aar — spændstig og let.

Hans Tid for de 50 km er 4 Timer 30 Min. og 56 Sek., hvilket er en overordentlig fin Præstation.

Næste Dag finder det militære Langrend Sted. Det foregaar i lignende Terrain over 30 km for Officerer og Underofficerer med fuld Oppakning og Geværer og straks efter Ankomsten maa de foretage forskellige Skydninger.

Efter et Par Dages Hvil ovenpaa Anstrængelserne finder Hoppet Sted Mandag den 21. Februar.

Fra Morgenstunden er der Liv overalt. Strømmen af Mennesker fra hele Byen er rettet mod Majorstuen, hvorfra den elektriske Bane fører op til Holmenkollen, 3 Vogne gaar uafbrudt, hver med 250 Mennesker; saasnart Vognene er fulde kommer de næste Vogne, men lige meget hjælper det, Tusinder og atter Tusinder staar og venter; det er Indledningen til Dagens Begivenheder. Rundt omkring hører man fremmede Sprog, Engelsk, Tysk, Fransk, Svensk og Dansk svirrer om Ørerne.

Endelig kommer man med; men se, Vejen der gaar langs Banen er som en sort Slange af Mennesker, paa Siden af Vejen staar Koner Side om Side og sælger Appelsiner og Chokolade; længere oppe finder vi en Mand,

som paa sit Skilt og ved Raab bekendtgjør, at han sælger varme Pølser og en anden, at han har varm Bouillonsuppe — alt hvad Hjertet kan begære kan man faa paa denne Vej.

Klokken 11 $\frac{1}{2}$ er vi paa Bakken, den er allerede ganske sort af Mennesker, Tribunerne er fulde af Folk, endelig faar vi en lille Plads. Først Kl. 1 begynder det.

Bakken ser imponerende ud, der er en vis Højtidelighed over den, den maa kun benyttes denne Dag i Aaret og ingen maa træne der til daglig. Paa Bakkens Sider er der bygget mægtige Tribuner. Bakken er gjort endnu højere paa Toppen ved et Stillskud hvorpaa Løberne starter; de løber da c. 25 m., saa standser Stillskudet brat og Løberne svæver i Luften indtil han et godt Stykke nede i den naturlige Bakke atter faar Fasthed under Fødderne. Kl. 1 er der sort af Mennesker hvorhen Øjet ser — Aviserne opgiver indtil 50,000 Tilskuere. — Saa falder Musikken ind med Kongesangen, Kronprinsen, der er alene i Aar, da Kongen er syg, træder op paa Kongetribunen med sin Guvernør og straks høres et Sus i Luften, Løbene er begyndt, den første svæver allerede højt oppe i Luften; man holder uvilkaarlig Aandedrættet tilbage og venter spændt — jo — nu har han atter Fodfæste og staar sikkert

ved den sidste Del af Bakken, — Næste Mand er allerede i Luften, han slaar voldsomt med Armene for at komme saa langt som muligt, Skispindserne hæver han lidt over vandret og som var de af Elestik, giver han efter i Knæene idet han naar Jorden.

Vejret er herligt, Solen skinner og varmer, men Føret er dog udmærket.

Der er c. 500 Deltager, de der ikke falder i første Omgang skal staa endnu engang. Folk sidder velindpakket i Pelse og Tæpper og efterhaanden kommer den ene Frokostpakke frem efter den anden. Der er Stemning og godt Humør overalt; selv en Neger, der har listet sig op i denne Kulde, morer sig til Trods for han øjensynlig føler Kulden lidt haardere end os Andre.

Kommer en Udlænding i Hoppet er han sikker paa et Hurra og sit Lands Nationalsang. Her som i Langrendet bliver Haug Nr. 1 med et Hop paa 38 m. og vinder Kongepokalen, og der er ikke Ende paa Jubel.

Nordmændene er og bliver Nr. 1 paa Ski, intet andet Land naar op paa Siden af dem.

Kl 4 er Løbene forbi; Menneskemassen vælter mod Byen, Feststemningen fortsættes om Aftenen, det er blevet en fast Nationaldag i Norge siden det første beskedne Løb tog sin Begyndelse i 1888.

Alt i alt en Dag rig paa Indtryk — interessant at opleve. Foss.

Spejderkorpsets Depot - Studiestræde 30 - Tlf. 31 86

Telte, Tropskærrer, Soveposer, Rygsække. — Alt i Lejrudrustning.

WALTHER CHRISTMAS

Hvis man en Dag kikker lidt paa Bøgerne i et Børnebibliothek, opdager man, at der er nogen Forskel paa Deres Tilstand: En Del ser nydelige og rene ud; man synes, at Tidens Tand er gaaet forbavsende let 'hen over dem; andre ser vel ikke helt saa flotte ud, men har dog et ret skikkeligt Udseende, og endelig findes der nogle med et yderst miserabelt Præg; de er bogstavelig talt læst i Stykker. — Iblandt disse sidste vil man saa godt som altid kunne træffe *Walther Christmas' Drengebøger*.

Farver og Sol! Det er Førsteindtrykket af disse Bøger. Det er de fremmede Himmelstrøg i Eventyrets Kappe, der trylles frem for vort Blik — og Eventyret har de bedste Betingelser for at fange hele vor Interesse, det er jo Maalet for vor egen Udlængsel og bringer et Pust af Mystik fra dette ukendte, dragende Fjerne.

Dette umiddelbare Indtryk af broget Farvespil og Liv holder

v.

sig ogsaa ved en mere indgaaende Beskæftigelse med *Walther Christmas' Bøger* — spændende og fornøjelige er de alle; og de fantastiske Tildragelser er ofte helt Jules Verneske. eller Kaptajn Marryatske. — Mest kendt af alle hans Bøger er sikkert de, der fortæller Drengen Peder Mosts Historie — ham den grimme, fregnede og rødhaarede Dreng, der tilbragte mange Timer ude paa Lillebælt og pilkede Torsk, mens han drømte sig ind i Fremtiden; som senere oplevede en uendelig Kæde af spændende og fornøjelige Eventyr, blev Styr-

mand og endte som Konge i Siam. —

Walther Christmas har kunnet samle Emner og Typer ind til sine Bøger overalt; thi saa at sige hele Jorden har været Basis for hans lagttagelser. Han har skuet over Gronlands evige Sne-marker, da han i sin Tid deltog i Fyllækspejderen: som Kaptajn i den danske Flaade har han foretaget mangfoldige Togter og set meget spændende baade nær og fjern, og fra de Aar, da han var ansat i siamesisk Tjeneste, kan han fortælle meget interessant. Under Verdenskrigen gjorde han Tjeneste som Inspektionshavende for Regeringen paa Skagen.

Som man ser er det en ret bevæget og ikke helt almindelig Løbebane, og mangt og meget af det, vi i hans Bøger følger med Spænding eller ler hjerteligt over, har sikkert en eller anden virkelig Oplevelse som Baggrund.

Vercingetorix.

Alt i
Spejderlitteratur.
Skolebøger,
Ungdomsbøger.

Danske Drenge Boghandel

Tlf. 13235

Georg Andersen

Tlf. 13235

Tæt ved Gl. Torv.

Skindergade 40

København K.

Nyhed!

Postkort med
Spejderlilien.

Førerne i Vinden.

Saa *boys*, nu kan I bare vente Jer. Nu har Jeres Førere ogsaa lært noget, lært hvordan man opfører sig i en Patrouille, hvordan man paa Førerens Vink stikker i Rend over Stok og Sten, gennem Revl og Krat med Smil paa Læben og Hul paa Knæet, lært hvordan man sidder stille paa Bænken og hører paa Førerens Undervisning, hvordan man i det hele taget lærer noget for at blive til noget.

Vi har været paa Kursus, — paa Ryslinge Højskole — i Paasken. Ryslinge ligger som et yndigt Smørhul midt i det dejlige fynske Boghvedefad. Der levede den første Valgmenighedspræst Vilh. *Birkedal*, som satte baade Person og Stilling ind paa, at en Menighed skulde have Lov til at tjene Gud i Folkekirken Rammer uden Statens Tvang. Der levede den mærkelige Skolemand Kristen *Kold*, som skabte en ny og frisk Strømning i Undervisningen ved Siden af den tvungne Statsskoles. Der lever nu den danske Højskoles Førstemand Alfred *Poulsen*, som lærer Landboudommen det gamle klassiske, evigt menneskelige Ideal: En sund Sjæl i et sundt Legeme! Som ved et Tilfælde faldt Spejderchefens Udtalelser lejlighedsvis sammen med Forstanderens i den Henseende, saa man kunde mødes i Arbejdet paa hver sin Vis for et fælles Maal: Ungdommens Dygtiggørelse.

Skærtorsdag Middag samledes vi paa den borglinende Højskole, henved 100 Førere fra Landets forskellige Egne, lige ned til Sønderborg. Vi blev straks delt i 12 Patrouiller under hver sin Fører. Værsgo', alt var som hjemme hos Jer: Dus, Kammerater, alle Spejderlovens 10 Bud, Morgenparade med Eftersyn af Neglene, Visitation af Kvarterer og Telte — Frøken *Ida* og Præsidentdatteren modstod Bestikkelsesforsøg, *Ida* —

la—lalala uddelte som Retfærdighedens blinde Gudinde sin Daase Ananas til den i Lejrparaden vindende Patrouille.

Efter en kort Morgenandagt hen til Morgengymnastik i det dugvaade Græs paa Idrætspladsen. Højskolens Gymnastiklærer stod og skrupgrinede ad det „System“ her anvendtes; saa begyndte de fri Idrætter, Løb, Spyd, Tov, Højde osv. Spejdermarsch til Lejrpladsen i Skovbrynet ved Tøjstrupgaard — Trippe—trippe—trappe! Tale til Løjtnant *Krabbe*! — Og saa kom Spejderidrætten frem: *Woodcraft* — hvor var det dejligt at gaa og høre Jens *Hvass* lukke Skovens vidunderlige Hemmeligheder op for os. Maatteflætning under gejstlig Ledelse af *Passborg-Olsen*, Pastor — Biskop — Pave! Rævejagt, dirigeret af „lille“ Bent, Fortælling, cross country Løb efter Korporal Agnhof, uha! Detektiv- og wild west Opgaver, Skattegravning, Fjernsyn, Kortskitser, Sporing, Lejrarbejde, første Hjælp, Kærrepakning, (*Schæbels Patent*). Og det hele gik Slag i Slag med præcis Ombytning, glimrende tilrettelagt som Øvelserne var i Forvejen.

Kl. 12 hjem til Klemmerne. Tror I de smagte? Jo tykkere, jo bedre! Kokkene var flinke, men undgik jo ikke de sædvanlige Skoser. Herregud, fordi de den første Dag havde taget fejl af Havregrød og flydende Asfalt. De vidste jo ikke, at der var to Slags Vand paa Skolen.

Saa var der lidt Pavse til at dase i — skyde lidt med snapshot — „49“, der var mødt civil, men af sin Patrouillefører af 3 haandfaste Mænd blev iført „Paven“s Ornat, var særlig efterstræbt — ryge lidt Shag — for dem, der ikke kunde lade være. Men, det varede ikke længe, før Klokkeren kaldte til ny Daad. Det var Spejderchefen, som havde et Par Ord at sige os i nogle meterlange Foredrag, hvis Referat vilde fylde 7 Aargange af „Vor

Ungdom“. Om Aftenen fortalte han et Eventyr her fra og til Sydhavssøerne. Hvis vi ikke skulde have været til Køjs, havde han staaet og spundet sin Ende endnu. Lejrbaalene var i det hele noget søvnige oven paa Dagens Strabadser. *Schack* pustede til Flammerne det bedste, han havde lært. Lange *Jørgen* talte til vor Samvittighed, *Brix* sang Skønviser og *Tingsted* havde lavet en glimrende Smædeviser „— saa er vi langt ude“, der blev Kursus'ets Slagord. Raabene skingrede, Præsidenten fik sit

„Hi — ha — ho,
uden Holm som Præsident
var med os det skidt bevendt,
gi — ga — gol!“

Selve den frejdige „*Akela*“ viste sig og fortalte om sine Ulveunger. De fleste af de 20 Instruktører — Skov- og andre mænd — holdt Lysbilledforedrag til Gavn og Advarsel. Overretssagfører *Krenchel* kom og overtog Kassen og en Uniform og aalede Pressen. Svendborgerne, som blev Nr. 1 i Patrouillekonkurrencen, lavede sidste Aften en grinagtig Mesterjakelkomedie om hele Kursus'et, og da fik Kokkene Tilgivelse for alle Synder ved en herlig Appelsinmarkondessert.

Søndag Morgen tog vi Afsked med vor Boplads.

Forstanderen talte nogle venlige Afskedsord og sagde, at han var kommen til at holde af os. Vi raabte:

„Ryslinge — Ryslinge — Ryslinge!
Vi vil kæmpe og dø for, hvad Du har
os lært

vi vil holde Din Ære høj!

Rys — Rys — Rysl
Rha — Rha — Rha!
Ryslinge — Ryslinge Højskole!

Om Formiddagen var der endnu en større Terrænøvelse i det eneste nogenlunde ordentlige Regnvejr, vi havde under Kursus'et.

Ja, *boys*, nu kan I vente Jer. Førerne har været ude at spørge nyt. Vær beredt!

Hvorledes bygger jeg en Kajak?

Dette Spørgsmaal er sikkert stillet mangen en Gang om end ikke højt, saa i al Uvidenhed til En selv, og om end hele det ved første Tanke saa vanskelige Problem er ganske let, er det dog altfor ofte forblevet ubesvaret. Allsaa — lad os nu tænke nærmere herover og i store Træk*) søge at gøre Rede derfor.

Vi fanger an!

Udrustet med en god Portion Interesse og Arbejdsmod foretages det første for Bygningen Skridt: *At skaffe sig en Tegning.* Denne bestilles, da det er absolut forkasteligt at udarbejde en paa egen Haand, hos Ekspert i Sverige, f. Eks. Ingeniør Sven Thorell, Upsala.

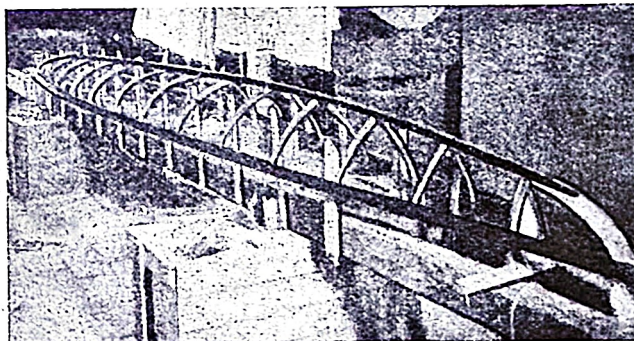
En Baad som „Attona“ vil i Særdeleshed egne sig for vore Vande, dog maa nærmere Baadejerens Dimensioner tages i Betragtning, da en Baad som ovennævnte specielt er beregnet for Personer over en Vægt af ca. 60 kg (Kajaken „Ote“ for Personer under 60 kg).

Naar nu Tegningen er anskaffet skal man først til at forarbejde Spanterne og Inderstævnene: Man har forsøgt at anvende Krydsfiner (for at gøre Baadene lettere) men dette har ikke helt svaret til Forventningerne, og jeg fraraader absolut at anvende dette. Men brug

Ask.

Nu overfører man ved Hjælp af Kalkerpapir Spanterne fra Tegningen paa Asketræet. Disse bestaar som bekendt af 3 Dele: 2 som sammenfæstnes forneden, disse to danner Baadens Sider, og 1 buet som former Dækket. Dersom man ikke har de nødvendige Redskaber til at udsave disse gør et Savværk det for en billig Penge.

Nu skal man skaffe sig en Plads,

Kajaken paa Beding

hvor man kan staa uhindret og i Læ for eventuel Regn. En Bedding forarbejdes, d. v. s. man vælger en solid Bjælke af mindst samme Længde som den ønskede Baad, for „Attona“, f. Eks. 4,80 m, her vinkleret paa denne Bjælke fastsømmes med lige store Afstande Træpinde, der er en ca. 50 cm høje og en 3 cm brede. Til disse skal de færdig forarbejdede Spanter sømmes*), saaledes at Kajaken kommer til at

ligge med Bunden opad, og allsaa er der lige saa mange Træpinde som Spanter. Ved Hjælp af Snore kan man nu anbringe Spanterne i deres rette Stillinger og fastsømme dem til Træpindene. Imidlertid har man udvalgt sig et godt knastfrit Stykke Træ, som man vil bruge til Køl. Denne fastskrues i passende Indhak, som man har nedsavet i Spanterne. Inderstævnene fastskrues nu ligeledes paa Kølen (indlaskes eller ved Knæ). Man vil nu gaa over til at fastsætte Længderibberne. Man begynder med Rælingsribben, denne fastnes bedst med to Skruer i hvert Spant samt i de to Inderstævne. Nu maales Afstanden fra denne Ribbe til Kølen, fra denne trækker man Summen af Bredderne af, det Antal Ribber, som skal fastsættes paa hver Side, og dette Tal

divideres med det Antal Mellemrum som fremkommer imellem Ribberne. Det Slutresultat som faas er da Længderibbernes indbyrdes Afstande fra hinanden. Man kan dog nøjes med at gøre disse Beregninger for hvert andet Spant. For at bøje Ribberne ind i de ofte vanskelige Vinkler benytter man først at bøje Ribberne i varmt Vand, men pas alligevel paa ikke at mase for stærkt med Træet, men gaa rolig til Værks.

Ofte fremkommer nogle smaa Mellemrum mellem Længderibberne og Stævnene, naar disse fastskrues.

*) En nærmere detaljeret Beskrivelse hentes hos Svend Thorell el. C. W. Hanners smaa Bøger som faas ved Henvendelse til det svenske Forlag: Björck & Björjesson, Stockholm.

*) Husk endelig altid at benytte rustfrit Materiale f. Eks. galvaniserede Som og Skruer el. endnu bedre: Messingsom og -Skruer.

Spejderkorpssets Depot - Studiestræde 30 - Tlf. 31 86

Sveaters — Strømper — Spejderstøvler

i disse Mellenrum indkiles smaa Træstykker, saadan at det hele ikke danner nogen Ujævnheder. Inden man nu vil beklæde det færdige Stel giver man alt Træet en særdeles grundig Omgang Fernis. Naar denne er sivet godt ind saadan, at Træet er helt fernismættet kan man gaa over til at iføre Baaden sin skinnende Dragt d. v. s. betrække den med godt, kraftigt Lærred eller Ravndug. Dog først frigøres Baaden nu fra Beddingen da denne nu er unødvendig. Beklædningen udføres om Sommeren i Solen, om Vinteren i et varmt, tørt Rum. Man maa nøje efterse om Lærredet er fuldstændigt tørt, allerbedst om end ikke nødvendig er det at bløde Lærredet og dernæst at lade det tørre og for at gøre det rigtig smidigt til Strækningen at lade et varmt Strygejern løbe nogen Tid hen over til Stævn, fra Ræling til Ræling. Man fæstner det først i den ene Stævn og strækker det langs Baaden saa meget som muligt. For at Baaden

ikke skal blive skæv maa man saa vidt mulig samtidig sømme Lærredet fast paa hver Ræling. Sømmene maa følge efter hinanden med et Mellemene. Naar nu Bundlærredet er sat paa, gaar man over til at lave Dækket. De buede Pinde, hvorover Lærredet skal spændes, paasømmes Spanterne. Paa hver Side af de 3 midterste Spanter paasættes „Knæ“ for her i Nærheden af Siddehullet (Cockpit) er Dækket udsat for særlig stærkt Tryk. Oven paa Dækspindene kan da nu lægges Træstykker, der er udsavede i Form af det ønskede Cockpit, saaledes at Dækket her danner en opad skraanende Træplade. Det Lærred som haves til at beklæde Dækket med lægges over Dækspindene og man fastsømmer det først paa den ene Side, hvorefter man trækker det over meget stramt paa den modsatte Side. Alt overflødig Lærred fjernes og man har Kajaken betrukket. Lærredet stryges dygtigt med Fernis saa det bliver stramt som Trommeskind. En

Karm omkring Cockpitet laves helst af Eg eller Mahognitræ, denne samles fortil gaende ud i en Spids for at bryde det over Dækket fremskylende Vand. Nu maler man Baaden i den Farve som findes bedst passende; den males grundigt to Gange og bemærk at den er knastør mellem hver Gang. (Det tilraades ikke at lakere Baadene, da de ofte bliver for tunge og Lakken altid vil sprække). Yderstævnene som er dannet fint spidse paasættes nu. Et Par Rælingslister sømmes ligeledes paa for at dække over alle Sømhovederne som fastholder Lærredet.

Baaden kan nu fikses lidt op (slibe Lærredet med Sandpapir, indvendige Smaahylder, Fangsnor paa Dækket o. s. v.), hvorefter man er klar til Stabelafløbning.

Ved en Kombination af ovenforstaaende Linier og eget Initiativ vil du komme til Resultatet: en god Kajak, en pragtfuld Sommer.

E.

Uden for Danmarks Grænser.

„Unser Weg“.

Til alle Spejdere, som paa min Opfordring i Sept.—Oktbr. Nummeret har tegnet sig som Abonnent paa det østrigske Spejderblad „Unser Weg“ og paa denne Maade har gjort en virkelig „Good turn“ sendes herved alle østrigske Brodres Spejderhilsen og bedste Tak.

Nye Abonnenter modtages stadig. Læs Artiklen i Sept.—Okt. Nr.

Kaj Lundby,
Tropsf.

Her ser I en engelsk Trop, som til Sommer kommer paa Besøg hos Concordia-Troppen. For at skaffe Penge til den dyre Tur, rejser de om i London og giver Forestillinger.

Spejderkorpsets Depot - Studiestræde 30 - Tlf. 31 86

— Regnfrakker — Vindjakker — Hammondbenklæder —

Et Minde fra Falkepatruljens store Tid.

(Tilkendt Præmie i Præmieopgaven: En Spejderoplevelse.)

— Ser I, det skal altsaa ikke være et almindeligt Bondeoverfald.

— Ork nej.

— Man skal kunne se, at det er udødelige Østerbroere, der er paa Færde.

— Javist.

— Og ikke nogen Sludder i Gellerderne, I har at gøre, hvad jeg siger.

— Bevares.

Til daglig havde vi ikke saa megen Respekt for Spyth, vor Patrouillefører, men naar der var noget særligt paa Færde, vidste vi af Erfaring, at det nok kunde betale sig at lade ham have Kommandoen. Vi var fem Mand, der skulde af Sted, den sjette havde en eller anden Grund til at blive i Lejren, da vi andre travede af.

Takket være Maanens Lys undgik vi at falde i Helene Kilde og kom velbeholdne ned paa Stranden.

Spyth havde selv været ude at udspionere den fjendtlige Lejr. Der skulde efter hans Udsagn være to store Telte og godt med store Spej-

dere i Lejren. Vi diskuterede ivrigt, paa hvilken Maade Overfaldet skulde foregaa. At vælte Teltene og rende sin Vej var der ikke saa meget ved, men hvad skulde der ellers foretages? Der var ingen Tropskærre, der kunde bortføres. Vi blev enige om at lade Tilfældet raade; foreløbig inddelte vi os i to Hold, 3 Mand til Rundteltet og 2 til Gavl-teltet, men vi stode paa, at der vilde indtræffe et eller andet, der kunde gøre det hele mere interessant. Skönt der var en halv Times Gang til Lejren, var vi saa nervøse, at vi talte hviskende og passede omhyggeligt paa ikke at skramle for meget med Stenene paa Stranden. Det var klart Vejr, og Fuldmaane, og de høje Skrænter lyste op som var det Dag. Det var meget ubehageligt at føle sig saadan belyst, naar vi tænkte paa vort naturlige Ærinde, og selv om vi vidste, at Lejren laa langt inde i Land, følte vi os beluret fra alle Sider.

Vi skulde omtrent ned til Hotellet, før vi fandt et Sted, hvor vi kunde komme op paa Skræn-

ten, og nu fulgte det værste Kravlen rundt. mellem Pigtraadshegn, jeg nogensinde har været ude for. Det varede ikke længe, før Spyth erklærede, at han havde ikke Begreb om, til hvilken Side vi skulde vende os. Vi udtalte os angaaende hans mentale Tilstand, og støvede rundt mellem Gærder og Grøfter for at finde Lejren. Flere Gange erklærede Spyth, at nu var vi der, men da vi endelig saa at sige faldt over Lejren, kom det lige overraskende for os alle. De to Telte laa og skinnede hvidt i Maanelyset midt paa en flad bar Mark. Ved et Held var vi kommet mod Lejren fra den eneste Side, hvor der var lidt Buskads, saa vi kunde dækket deraf falde ned i Grøften uden at være opdagede.

Der var et halvt hundrede Meter hen til Teltene, og Marken var saa flad og bar, at det vilde være aldeles umuligt at nærme os den uden at blive set af de to Vagtposter, vi saa marchere frem og tilbage. Vi havde Tiden for os, prøvede først at vente til der skete et eller andet, som vi kunde benytte os af. Vi hørte lidt Mudder henne fra Teltene; det var Vagten, der blev afløst, men lidt efter var det hele igen som før, blot at det var to nye Vagtposter, der gik frem og tilbage ude i Maanelyset. Vi fandt snart ud af, at det var unyttigt at vente længere, og da vi tilmed frøs lidt, blev vi enige om, at nu maatte der gøres noget.

Da var det, at Spyth overgik sig selv. Til vor store Forundring gav han sig til at ruske i Grenene og skrabte i de visne Blade, der dækkede Grøften. Da han til sidst satte Hænderne for Munden og gav sig til at bræge som en Ged, var vi med. Vi dukkede og lyttede anspændt. Vi hørte Vagterne tale om en Ged, men det var ogsaa det hele. Vi prøvede igen at nappe i Grenene

som en Ged, der æder Blade, og Spyth brægede igen, men ligemeget hjalp det. Det var vort Haab, at de vilde komme hen til Buskadset for at se paa Geden.

— Noget maa vi gøre, sagde Jørgen. For det er klart, at de tror paa den, og her kan vi ikke blive hele Natten.

Jørgen var Patrouillens Benjamin, og vilde han have gjort noget, kunde han gøre det selv. Saa trak vi Bluse og Fodtøj af ham, saa ingen kunde se, at han var Spejder, og sendte ham ad en Omvej hen til Lejren. Vi kunde kende ham paa den hvide Skjorte, og lidt efter hørte vi ham i Samtale med Vagtposterne.

— I haar wel et set en Gid? spurgte han.

Hans Efterligning af Bondemaal var saa idiotisk, at vi vred os af Latter, som vi maatte overdøve ved at ruske i Grenene og lade Spyth bræge, saa det kvækkede efter. — Jow da, blev der svaret, og lidt efter hørte vi ham, paa godt københavnsk) aflevere en Historie om, at Geden var rendt hjemmefra, og han turde ikke komme hjem uden den. De maatte endelig hjælpe ham. Han kunde ikke tage den alene, for det var saadan et stort Bæst. Den Omtale glemte Spyth ham aldrig.

Saa saa vi dem alle tre komme ned imod os, og vi hørte Jørgens Stemme:

— Gaa du lidt ud paa Marken og stop den, hvis den kommer derud, saa gaar vi to hen ved Buskene og jager den ud. —

Det var dumt gjort, for det havde været nemmere at have dem begge ved Haanden straks.

Da den Mand, der fulgte Jørgen, kom hen til os, sprang vi op.

— Næ, hva' æ' dog det? sagde han og havde i det samme Jørgens Halstørklæde i Munden.

Ved det Spektakel studsede den Mand, der var ude paa Marken, og skønt jeg var over ham som et Lyn, fik han dog Tid til at udstøde et Hyl, der skingrede i Nattestilheden. Jeg beroligede ham ved

at stoppe en Græstot ned i Halsen paa ham og fortælle ham, at det var bare Spejderoverfald og morderlig grinagtigt. Og hvis han vovede at mæle et Kvadder, skulde jeg slaa hans Hoved ned i Maven paa mig selv.

Det gjaldt om at komme væk i en Fart. Vore Fanger havde ingen Støvler paa, saa vi maatte tage dem paa Skuldrene og løbe alt, hvad vi kunde. Heldigvis var vor Byrde ikke den største Udgame af Spejdere, og vi skiftede med at bære dem, saa det gik endda. I Skyggen af en Nybygning satte vi os til at lytte efter, om vi blev forfulgt, men da alt var tyst, gik vi ganske roligt hjem med vort Bytte.

Den ene af Fangerne skulde anbringes i Teltet, der laa midt i Kløften, den anden skulde med Jørgen og mig op i „Borgen“. Da der var kneben Plads i Teltet, havde vi indrettet os i en Hule oppe paa Skrænten. Hvor Kløften og Kystlinien danner en Vinkel, fremkommer der en Pynt paa Skrænten og oppe paa denne Pynt var Hulen. Indgangen var mod Kløften, men vi havde boret Hul i Væggen, saa vi havde Udsigt over Havet. Da der manglede Tag, var der spændt et Ojlerred ud over nogle Lægter, som blev holdt paa Plads ved

nogle Kampesten. Der var rigelig Plads til tre. Vagter brugte vi ikke; hvis der kom nogen, kunde de faa Klø, sagde vi, og sov roligt uden nogen Sikkerhedsforanstaltning.

Næste Morgen vaagnede jeg ved at noget tungt hvilede paa mit Bryst. Jeg havde hørt Folk tale om Mareridt, men aldrig før prøvet det. Min første Følelse var egentlig nærmest den Tilfredsstillelse, jeg altid føler, naar jeg oplever noget nyt og interessant. Men da Maren lagde sine Knæ paa mine Skuldre og forsøgte at stoppe min Sovepose, eller i hvert Fald en Flig af denne, ned i Halsen paa mig, blev jeg hurtig revet ud af den Illusion. Jeg fik dog raabt om Hjælp, før den Spejder, der sad paa mit Bryst trak Soveposen op over Hovedet paa mig og smed mig ud af Hulen.

Jørgen og jeg havde aftalt, at hvis vi fik Besøg, vilde vi blot smide vore Gæster ud, saa skulde de nok selv finde ned af den stejle Skrænt. Nu maatte vi selv prøve Turen.

Da jeg var kommet lidt til mig selv, saa jeg Jørgens Sovepose med Indhold komme rullende ned fra Hulen og havde mellem Stenene ved vort Ildsted. En fremmed Spejder kom efter og gav sig til at ruske

Soveposen, men Jørgen holdt den lukket indefra. Saa blev der raabt oppe fra Hulen. — Han er her. — Og lidt efter saa vi alt, hvad der var af fjendtlige Spejdere, fem eller seks, forsvinde — medbringende vor Patrouillestander. Under alt dette havde vi ikke hørt en Lyd fra Teltet, og da vi kiggede derind, laa alle fire Mand og sov og Fangen mellem dem. De blev hurtigt vækkede, skældt ud og sat ind i Situationen. Nu var vi kun i Besiddelse af en Fange og saa manglede vi Standeren.

— Det skal hævnes — erklærede jeg.

— Ja, vær'sgo, men vi vil sove —

— Er der ingen, der vil gaa med mig, saa gaar jeg alene.

— Ja, skrup bare af!

Harm i Hu over mine Kammeraters Mangel paa Pietetsfølelse for vor gamle Patrouillestander med Rævehale og Sølvskjold, vandrede jeg af Sted alene. Klokken var fem og det var lyst, saa det varede ikke længe, før jeg sad i Buskadset og jagttog den fjendtlige Lejr. Alle Lejrens Beboere var forsamlet i det store Spidstelt, hvorfra jeg kunde høre Nattens Begivenheder blive diskuteret. Begge Telte vendte Aabningen mod mig, saa der var intet at tage fejl af. Jeg trak mig tilbage og nærmede mig Lejren, saaledes at jeg ubemærket kom hen til Gavl-teltet. Jeg befandt mig paa den Side, der vendte bort fra det andet Telt. Da jeg lagde mig ned og kig-

gede ind under Teltdugen, saa jeg vor blanktpolerede Stang fra Standeren; det var den, jeg var ude efter. Jeg hørte nogen tale om, at Anders skulde skifte Tøj, og da jeg saa en ung Mand stille sig op for Aabningen af Teltet og gøre Forberedelser til at krybe ind, foer jeg op, gav Manden, som rimeligvis hed Anders, et Puf, saa han trimlede, greb Standeren, og idet jeg benyttede den som Springstok, satte jeg af Sted, alt, hvad Remme og Tøj kunde holde. Da jeg med et flot Spring var kommen over Indhegningen, vendte jeg mig og saa tilbage. En halv Snes Mand stod paa Geled og gloede, som var de faldet ned fra Maa-nen.

Da det var Smaafolk allesammen, og da de Spejdere, der havde taget vor Stander, var af en anden Kaliber, forstod jeg, at denne Patrouille ikke var kommet hjem endnu. Og den Stander, jeg havde erobret, var slet ikke vor egen, men en af de store grønne Tropsstandere.

Da jeg kom hjem til vor Lejr, saa jeg mine Kammerater i Samtale med de fremmede Spejdere, der var kommet tilbage for at udveksle Patrouillestanderen for den Fange, som det ikke var lykkedes dem at tage tilbage med Magt.

De blev lidt lange i Ansigterne, da de saa mig komme løbende med deres Tropsstander, men de fik den naturligvis uden Vrøvl, og det Hele endte i Fryd og Gammen.

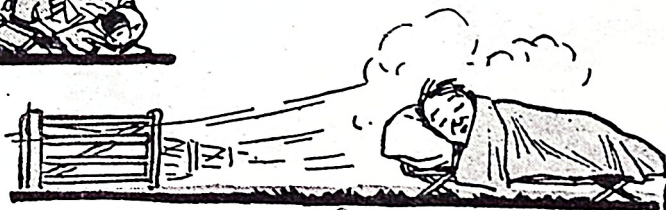
De fortalte os, at først en halv Time efter vort Besøg var Lejren bleven alarmeret, og hele Natten igenom havde Vagtposterne set Syner, saa der var ikke blevet megen Søvn den Nat. Den Patrouille af store Spejdere, der var blevet sendt ud, havde delt i fire Timer, før de fandt os, og nu kommer det ejendommeligste ved hele Historien.

Da de fandt vor Lejr, havde set ind i Teltet og opdaget, at den ene Fange var der, men ikke turdet angribe. Da de saa ind i Hulen, havde de ikke opdaget deres egen Mand, da jeg havde klemmt ham op mod Væggen. De havde troet, at Jørgen var ham og det var derfor, at de senere havde interesseret sig for at trække Jørgen ud af Soveposen. Jeg maa den Nat have sovet med aabne Øjne, for de paastod alle, at jeg havde ligget og set paa dem, naar de kom frem ved Indgangen. Det havde derfor varet længe, før de turde angribe, indtil en af dem var brudt ned igennem Taget og havde sat sig paa mit Bryst. Den originale Maade, vi havde gjort hinandens Bekendtskab paa, forhindrede ikke, at vi blev mægtig fine Venner, og da deres Lejrplads ikke var saa god som vor, flyttede de ned til os, saa vi tilbragte Pinselejreren 1918 sammen med Helsingørspejderne.

Slange.

— Du er nok blevet Torkølet?
— Ja, jeg har faaet Snue! Jeg sov forleden Nat paa en Mark — og saa havde jeg glemt at lukke Ledet!

Tropsforeren: Peter har været mere manerlig i Dag. Han har kun slaaet een Tallerken itu.

Patroulieforeren: Hvordan mon det er gaaet til?

Tropsforeren: Jo, ser du — det var den sidste, vi havde!

JORDEN RUNDT UDEN HAT —

Rejsbrev fra Forfatterinden Frk. ESTRID OTT.

Honolulu 23 — 2 — 21.

Kære Ulveunger — store Flok!

Ensomt sidder den gamle Ulv paa et højt Bjerg i Honolulu og sender sine Længselshyl ud over det store, stille Hav mod Danmark, hvor hele hendes Ulvflok trives og færdes, vokser og hærdes uden at hun kan følge dem og lede dem.

6 Døgn maatte den gamle Ulv krydse over Stillehavet fra San Francisco: Og Stillehavet var ikke en Smule stille. Bølgerne sprøjtede ind over Skibet, saa den gamle Ulv længtes efter sin Skov. Den gamle Ulv var ikke vant til Havet, og den gamle Ulv blev søsyg.

Nu sidder den gamle Ulv paa en lille Ø, 6 Dage fra Amerika og 14 fra Japan.

I løber paa Skøjter — ikke?

Men jeg gaar i Vandet og rider paa Bølgerne, staaende paa et lille Bræt.

Hu — uh, hvor det gaar, flere Hundrede Meter gennem Brændi gen.

Her er Tropesol, høje Palmer, Bananer, Ananas, Figner, Dadler og Paipai. Her vokser Kaffe, Sukker og Ris; de Indfødte er mørkebrune i Huden og synger klagende Sange paa deres mærkelige Sprog, mens de spiller paa deres Strengeinstrumenter.

Her er en Mængde Spejdere, men stakkels Amerika har ingen Ulveunger, derfor er det, jeg sidder saa ensomt paa Bjergene og tuder min Længsel ud over Havet.

Kan I faa fat i et Verdenskort? Prøv saa at søge mig i aa min Vej Jorden rundt.

Først til Eshjerg. — Det er let nok. I ved vel allesammen, hvor Eshjerg ligger? Over Nordsøen paa et lille Skib, der vippede op og ned — sammen med Thorgerd og Gu-litza.

Har I London?

Saa gaar vi Syd paa til Southampton og saa over Atlanterhavet i dejligt Sommervejrt til New York.

Kan I finde Philadelphia? Baltimore og Niagara Fall. Der var jeg paa korte Visiter. I ved nok, Niagara Fall er Amerikas mægtigste Vandfald, og hvis I bare gaar

Som I sikkert ved er Estrid Ott for Øjeblikket paa Farlen Jorden rundt — uden Hat. Vi bringer her i Uddrag et Rejsbrev som „den gamle Ulo“ har sendt sine danske Ulveunger.

over en Bro, er I inde i Canada, et helt andet Land, der tilhører England. I kan nok forstaa, den gamle Ulv skyndte sig over Broen og sendte nogle Kort hjem med Canadas Frimærker paa.

Kan I saa finde New York igen, saa gaar vi Vest paa. Først Chicago, hvor Heste og Køer vandrer ind ad en stor Port i et stort Hus og Dagen efter kommer ud i Pakker, Daaser, Æsker og Polser. I Chicago er Verdens største Slagterier; der stinker af Blod og døde, nyslagtede Dyr, saa en gammel Ulv stikker Snuden i Vejret og hyler sit graadige Hungershyl ud over Byen.

Saa gaar vi til Sion City, hvor Indianerne for 60 Aar siden jog hen over Prærierne, sloges, jagede og holdt Raadslagninger, til Omaha, hvor der næsten kun bor Skandinaver, til Colorado Springs med de pragtfulde Bjerge, med Sne, og Skøjteføre; Colorado Springs, hvor man kan ride eller køre højt, højt op i Bjergene, og hvor den evige Sne ligger paa Tinderne.

Derfra gaar Turen til Denver, Midtvestens Ly. Her lever Cowboys, Farmere, Handelsmænd og Kvægopdrættere.

Paa Hotellerne sidder Gæsterne med Benene oppe paa Bordene eller ved de store Vinduer ud mod Gaderne med Benene i Vindueskar-men.

Nu kommer vi til Salt Lake City, hvor Vandet i Søen er saa salt, at det er umuligt at gaa tilbunds.

Det var noget for jer, er jeg sikker paa. Der kunde I lære at svøm-

me uden at behøve at være bange for at drukne.

Kan I finde Ogden? Der boede jeg kun et Par Dage. Det er en ganske lille By, trist og kedelig, men der døde en af Danmarks store Mænd, en af Landets store Digtere: Herman Bang.

Saa suser vi lige til San Franc., først over en Bro 40 miles lang. (Hvor mange danske Mil er det?) Saa er vi over Salt Lake og fortsætter gennem sredækket Ørken. Da det bliver mørkt, gaar vi til Ro, men næste Morgen, tænk hvilken Forandring. Grønt Græs og frodige Planter. Skov! Den gamle Ulv er lige ved at springe af Toget af Glæde — og saa de første Palmer. Nu er vi i det solrige Kalifornien, og i San Francisco kører Sporvognene i fire lange Rækker, saa det er ikke underligt 30 Mennesker dræbes dagligt ved Sporvogns- eller Bilulykker.

I ved nok, det var i San Franc. der var et stort Jordskælv engang — det var i 1906. Hele Byen er bygget op og ned ad stejle Bjergskraaninger, som almindelige Sporvogne ikke kan køre op ad. I Stedet for er der Kabelvogne. De kører paa Skinner ligesom Sporvogne, men midt imellem de to Skinner er der en tredie, en dyb Rille ned i Jorden, i hvilken der løber et Kabel, et tykt Metalløb, der er i stadig, langsom Bevægelse.

Saa er der en Klo i Bunden af Sporvognen der kan gribe fat i Kablet, og naar Vognen skal ned ad Bakke, klamrer Kloen sig krampagtigt fat, saa ikke hele Sporvognen i vild Fart styrter ned ad Skraaningen.

Mens jeg boede i San Francisco tog jeg nord paa, til en lille Station i ikke kan finde paa Kortet. Den hedder Glen Ellen.

Der besøgte jeg en stor Ulv.

Maaske kender I ham ikke, men vent, til I bliver større, saa vil I sikkert sluge alle Ulvens Bøger. Nu er han død, men hans Venner kalder ham stadig Ulven, og det pragtfulde Hus, han byggede, blev døbt Ulveborgen.

Den store Ulvs

Jorden rundt, — uden Hat!

rigtige Navn er Jack London; han er alle raske Drenges Helt. Han har gennemstrejft Amerika paa Kryds og tværs som Vagabond. Han har vandret i lange Maaneder over evige Snemarker for at søge Guld. Han har sejlet i en ganske lille Baad til Australien. Han forstod at bokse, om nogen forstod sig paa Boksning. Han kunde ride, saa ingen kunde følge ham, køre 4 Heste op og ned ad smalle Bjergveje, svømme som

en Fisk og finde Vej ved Dag som ved Nat.

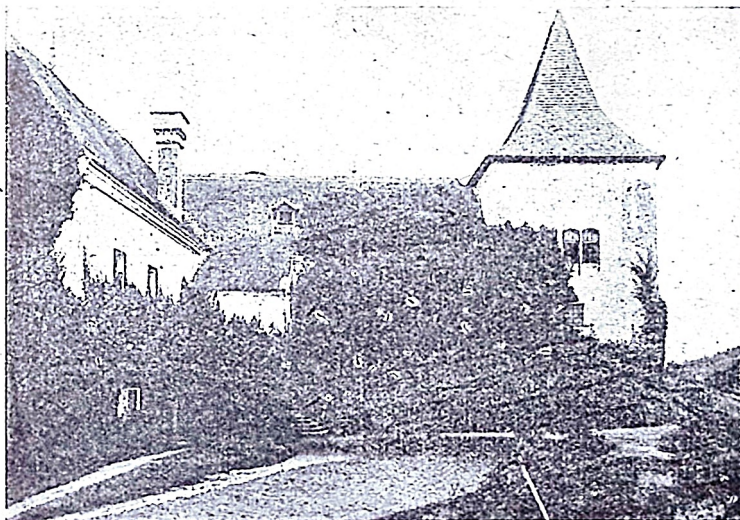
Han var en rigtig Spejder — en af den Slags, der aldrig var bange for at give en Kammerat en hjælpende Haand.

Maaske kan I faa jeres Fører til at læse nogle af hans Historier for jer, og hvis I hører rigtig godt efter, kan det godt være, I kan forstaa det, skønt de er skrevet for Voksne og store Dreng.

Nu tager jeg (d. 12. Marts) til Japan, til Yokohama. Saa gaar Turen nordpaa til Wladivostock; saa syd paa til Indien og tilsidst igennem Europa hjem.

Nej, hvor jeg dog glæder mig til at se jer allesammen igen. Skal vi gaa ud i Skoven og tænde stort Baal? Saa sidder vi alle sammen rundt om Ilden, og jeg fortæller alle mine spændende Eventyr.

Vær med at hjælpe vore Spejderkammerater i det sultende Wien!

Et østrigsk Slot, stillet til Raadighed for Ungdomsarbejde.

Naar jeg henvender mig til jer, danske Spejdere — baade store og smaa — med denne Opfordring, saa er det, fordi jeg ved, at ingen vil undlade af give et Bidrag til dette Formaal.

I Paaskedagene for et Aar siden var jeg paa min første Udflugt med østrigske Spejdere, og denne Udflugt var kun mulig, fordi Kollegahjælpen havde Fødevarer at stille til Raadighed for den 2 Dages Tur til et af Østrigs mange gamle og prægtige Slotte, som er stillet til Raadighed for østrigsk Ungdomsarbejde.

Spejderne havde langt tidligere henvendt sig til mig om Hjælp, saavel som til at komme paa Besøg i de forskellige Spejderlokaler rundt om i Wien, men min Tid havde ikke tilladt mig at følge Spejderarbejdet paa nærmere Hold.

Du maa ikke gaa og tro, at en østrigsk Spejder — som Du — kan medbringe sin Pakke go-

de Smørrebrød paa Søndagsturene — det kan ikke fremskaffes, ikke engang det tørre Brød kan skaffes.

Der var vild Jubel blandt Spejderne i Wien, da Søndagsudflugten blev genoptaget med 2 danske Kiks i Lommen.

— Vejret var herligt ved Paasketid, og jeg havde forskellige Fødevarer staaende i Kollegahjælpens Depot, som jeg selv kunde anvende, som jeg vilde, og 4 Dage førend Paasken holdt sit Indtog, mødte jeg paa Spejdernes Hovedkonter og meddelte, at Danmark vilde hjælpe med Fødevarer til en Udflugt i Paasken.

Hvis jeg med Ord kunde fremmale Dig de glade og forventningsfulde Ansigter, som lyste mig i Møde ved denne Udflugt — ja saa var det givet, at Du gav Din Skærv. Paasketuren blev bestemt at skulle være til et gammelt Slot — Wildek.

Det blev en pragtfuld Tur med Sang og Musik igennem et vidunderligt smukt Landskab, snart var vi højt oppe paa de skovbevoksede Bjerge, snart var vi nede i et Dalstrøg med sin hyggelige lille Landsbykirke.

Efter en 4 Timers March var vi i Nærheden af vort Maal, og man kunde skimte Slottet højt oppe over Trætoppene.

Efterhaanden som vi kom nærmere, og Slottet voksede for os, opdagede jeg, at et Flag vajede i et af Taarnets Vinduer. At jeg som Dansker var stolt over at opdage, at vort kære gamle Dannebrog smældede for Vinden i disse Omgivelser, det kan I alle forstaa — det klædte vort gamle Dannebrog. —

Da vi dygtig trætte og sultne ankom til Slottet begyndte et Festmaaltid bestaaende af Skinke og Bønner.

Jeg skal aldrig glemme den Taknemlighed og Glæde, der var over dette Maaltid, men begynde paa at forklare Drengenes dybe Taknemmelighed, vil jeg ikke, da jeg ikke med Ord kan gøre det.

Da jeg senere kom op i det Værelse, hvor jeg skulde bo — ja — da maatte jeg længe staa ved Vinduet og betragte det vidunderlige Landskab, som syntes endnu smukkere ved Klangens af Landsbykirkens Klokker dybt under mig; jeg knælede ned og takkede Gud, fordi han havde været os Danske naadig og friet os fra den dybe Elendighed, som dette Folk lever i under saa naturskønne Himmelstrøg.

Paaskemorgen var jeg tidlig oppe og nød den pragtfulde Solopgang. Da vi senere havde drukket vor Morgendrik — Kakao — begav vi os alle paa Vej ned i Dalen, for at overvære Gudstjenesten i den smukke, gamle Kirke, der blev ganske overfyldt af os mange Spejdere.

Efter senere at have spist

Frokost, blev der afholdt en glimrende Springøvelse i de store, endeløse Skove; efter Øvelsen foretog vi Udflugter omkring i Landskabet, for at ende Dagen — efter Middagsmaden — ved Lejrbaalet, hvor der blev sunget, spillet og fortalt Historier.

Aftenen sluttede med en Andagt, efter at en af Førerne i en gribende Tale havde oplyst mig om, hvor trist Situationen var for Østrigs Ungdom, og hvad vi Danske var for Ungdommen i Østrig, og at vi var Aarsagen til, at østrigske Spejdere kunde samles her i disse Paaskedage.

Næste Dags Em. fortsatte vi — efter en Udflugt i Omegnen, og et Maaltid god Mad — Turen hjem, med Bevistheden om at have tilbragt en lykkelig Paaske, og alle de rare Spejdere i Wien havde en Oplevelse, som de aldrig vil glemme.

Mange — mange — Spejdere har i dyb Taknemmelighed bedt mig lade Takken gaa videre til alle jer, som har deltaget i Arbejdet for at række det sulten-

de og frysende Wien en hjælpende Haand.

Endnu en Gang vil jeg haabe, at vi Spejdere vil hjælpe vore Kammerater dernede, saaledes at vi véd, at den Ungdom der staar med Spejderløftet bag sig, maa kunde tilbringe deres Sommerferie paa et saadant Slot med tilstrækkelige Fødevarer, hvad der kun kan ske, om vi træder hjælpende til.

Bidrag kan afleveres til Din Tropsfører, der tilsender mig Beløbet, og jeg vil igennem Kollegahjælpen foretage de nødvendige Indkøb, og senere vil fremkomme Beretning over Indkøbene Størrelse.

Indsamlingen slutter d. 15.

Med Spejderhilsen

J. Otbo,
Tropsfører.

P. S. Jeg skal tillade mig at henstille til alle Tropsførere, at de velvilligst vil modtage eventuelle Bidrag fra Tropperne, hvorefter det indkomne Beløb vil kunne tilsendes mig efter Adresse.

Arkitekt J. Otbo,
Grundvigsvej 5,
København V.

Østrigske Spejdere i Sommerlejr.

I L I V S F A R E

Oversat fra Engelsk af Mogens Brix — Tegninger af Asger Riber.

Jack's Skuffelse.

Kære Jack!

Jeg skriver til dig for at spørge, om du kunde tænke dig at melde dig ind i „Ørnepatruljen“. George Johnson skal være Patruljefører og jeg Korporal. Vi vil kun have 7 i Patruljen foruden George og mig. Vi har nu de 6 og vilde altsaa gerne have dig med. Spørg din Fader, om du maa og kom hen hos mig i Morgen Aften.

Hilsen

Peter.

Saadan lød det Brev, som Jack Robertson lige havde modtaget, og hans Øjne straaled af Glæde, da han læste det. Han havde altid gerne villet være Spejder, og nu saa det ud til, at hans Ønske skulde gaa i Opfyldelse. Han lagde Breve i Lommen og løb ind i Faderens Værelse for at høre hans Mening.

Arnold Robertson, Jacks Fader var Arkitekt. Drengens Moder var død for flere Aar siden. Jack gik endnu i Skole, og det var Meningen, at han skulde følge i sin Faders Fodspor og med Tiden overtage hans Forretning.

Arkitekten stod netop og skulde ud ad Døren for at gaa hen paa sit Kontor, det var beliggende i øverste Etage af et meget højt Hus i Trunnevang Alley, da Jack styrtede ind.

— Aah, Fader, raabte han, tag lige og læs dette Brev, inden du gaar.

Arnold Robertsson læste det, og hans Ansigt fik et alvorligt Udtryk. Saa rystede han paa Hovedet og gav Brevet tilbage til Drengen, der spændt ventede paa, hvad hans Fader vilde sige.

— Jeg vil være ganske oprigtig overfor dig, Jack, sagde Arkitek-

ten. — Jeg har absolut ingen Sympati over for Spejderne. Jeg synes ikke, at de foretager sig andet end at løbe omkring og være til Ulejlighed alle Vegne. Du har desuden nok at bestille i Skolen, hvor I jo ogsaa har Sport nok, gennem hvilken I kan udløse Eders Energi.

— Aah, Fader, udbrød Jack, — Spejderne er slet ikke til Ulejlighed. Tværtom. Som Spejder lærer man mange forskellige nyttige Ting, som man kan have megen Brug for. Og en af deres vigtigste Regler er, at de skal være hjælpsomme og høflige over for alle. Du kan bare se —

— Hold blot op, sagde Faderen koldt. — Jeg har sagt dig, at jeg ikke ønsker, at du skal være Spejder, og dermed er den Sag udbatteret. Du maa tage hen til Peter i Morgen Aften og sige, at du ikke maa. Se nu at komme i Skole, at du ikke kommer for sent.

Jack var 14 Aar og en rask Dreng. Han maatte dog anvende al sin Kraft for at holde Taarerne til-

bage. Saa stor var Skuffelsen over, at Faderen med et Slag knuste alle hans Forhaabninger. Der var imidlertid ikke noget at gøre ved det. Naar hans Fader havde sagt noget, stod det fast. Det, der ærgrede ham mest, var dog Faderens Udtalelse om, at Spejderne „var til Ulejlighed alle Vegne“.

Dagen efter gik han hen til Peter og fortalte ham, hvad Faderen havde sagt.

— Jeg maa hen at tale med din Fader, sagde Peter, — saa vil jeg prøve paa at forklare ham hele Spejderbevægelsens Formaal, og du skal se, han giver dig nok Lov.

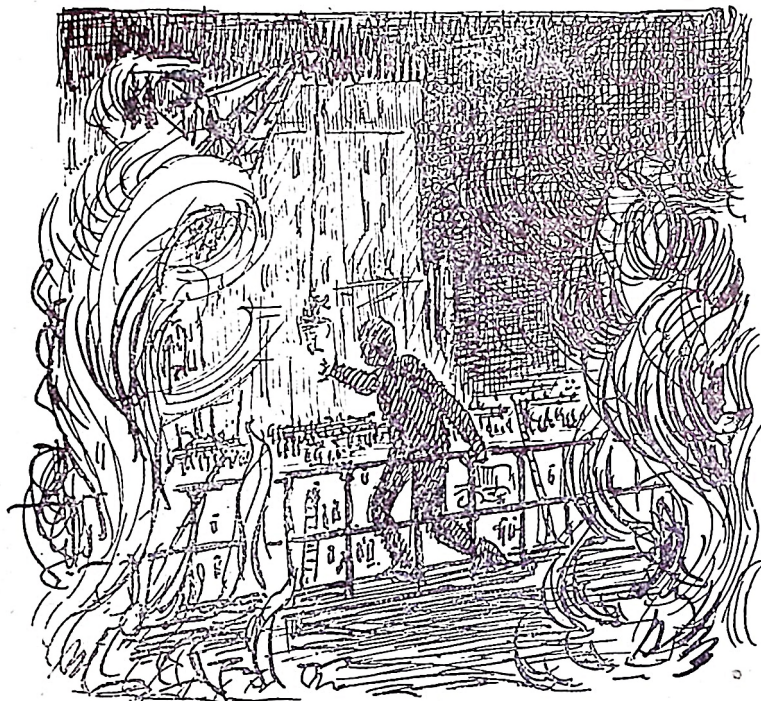
— Du kan lige saa godt lade være, sagde Jack. — Naar Fader siger noget, saa mener han det. Men jeg er selvfølgelig meget ked af det.

— Det er jeg virkelig ogsaa. Og vi havde gjort saa sikker Regning paa dig. Men jeg tror nu alligevel, at jeg vil gaa hen og spørge din Fader, om du ikke maa faa Lov at være med alligevel.

— Jo, for mig gerne, sagde Jack, — men jeg er overbevist om, at det ikke nytter.

Imidlertid lod Peter sig ikke afskrække, og et Par Dage efter af lagde han en Visit paa Arkitekt Robertssons Kontor; men som Jack havde forudsagt, saadan gik det. Arkitekten var i hverken til at hugge eller stikke i, og da Peter gik ned ad Trappen, følte han sig som en slagen Hærfører.

— Du fik desværre Ret, sagde han til Jack efter sin frugtesløse Henvendelse, der er kun en Maade, paa hvilken vi kan faa din Fader til at give dig Lov til at blive Spejder, og det er ved at faa ham til at indrømme, at vi ikke „løber om og er til Ulejlighed alle Vegne“, og jeg haaber inderligt, at vi snart maa faa Lejlighed til at vise din Fader, at vi kan gøre Nytte.

Og denne Lejlighed kom hurtigt, men paa en Maade, som ingen, af dem havde drømt om.

Brand! Brand!

Arkitekt Robertson arbejdede sent den Aften oppe paa sit Kontor. Han skulde give Tegninger til et stort nyt Raadhus i Nabobyen, og hvis hans Planer ikke blev antaget, vilde det betyde uendelig meget for ham, og han havde derfor besluttet at anvende al sin Tid og al sin Omhu og Erfaring paa det foreliggende Arbejde.

Hans Kontor og Tegnestue laa, som allerede sagt, i øverste Etage af et meget højt Hus. Da Klokken var ni, kom den Mand, hvis Hverv det var at holde Vagt i Bygningen om Natten, og spurgte Arkitekten, hvorlænge han vilde blive paa Kontoret endnu.

— Jeg antager til Kl. ca. 11, svarede Herr Robertson.

— Saa vil jeg gaa en Times Tid, sagde Manden, — og være tilbage inden elleve. — Jeg laaser Gadedø-

ren, saa ingen kan komme ind.

— Ja, gør De bare det, sagde Arkitekten og fortsatte med sit Arbejde, medens Manden forlod Lokalet.

En halv Times Tid senere, da Arkitekten hvilede sig et lille Øjeblik og tændte sig en Cigar, mærkede han pludselig en ejendommelig Lugt; det var ligesom noget, der brændte.

Han saa sig rundt i Kontoret for at opdage, om der var gaaet Ild i noget der. Saa aabnede han Døren ud til Gangen, men blev staaende stiv af Rædsel. Hele Trappegangen var opfyldt af Røg!

— Du gode Gud, stønnede han, — der er Ild i Bygningen!

For hvert Sekund blev Røgen tætttere og tætttere. Han løb et Stykke ned ad Trappen, men maatte atter vende om, da det var ham umuligt at faa Vejret i de stadig tætttere Røgskyer, der væltede frem.

Han løb hen til Elevatoren og trykkede paa Knappen. Men forgæves. Elevatoren kom ikke.

Saa huskede han, at Opsynsmanden havde sagt, at han vilde gaa en Times Tid, og der var derfor ingen, der kunde høre Signalet.

Han havde nu kun eet at gøre: at prøve paa at forcere Trappen. Han kunde allerede høre Ildens Knitren. For hvert Trin han kom ned, blev Røgen tykkere og varmere.

Da han kom til anden Etage, saa han, at Ilden havde dygtig fat i Gelænderet og Trappen. At gaa videre vilde være at springe ud i et Ildhav. Hvert Sekund aad Flammerne sig højere og højere op.

Det var altsaa umuligt at slippe ud den Vej. Hvad skulde han gøre. Han var lige saa hjælpeløs som en Rotte i en Fælde. At løbe videre ned ad Trappen betød en smertefuld Død.

Pludselig kom han til at huske paa, at der oppe fra Loftet var en Udgang til Bygningens flade Tag.

Inden har løb derop, var han først inde paa sit Kontor, hvorfra han telefonisk alarmerede Brandvæsenet. Inden han igen forlod Værelset, stak han sine Tegninger i Indermappen.

Han mere sprang end løb op ad Loftstrappen og et Øjeblik efter stod han ude paa det flade Tag.

Brandmændene sprang op paa deres Pladser paa Dampsprøjten, der med fuld Ild under Kedlen svingede fra Brandstationens Gaard ud i den tæt befolkede Gade. De prægtige Heste foer af Sted, saa Skummet stod dem om Bidslet. Al Færdsel standsede øjeblikkelig, og Vognene kørte op i Rendestenen, saa snart Sprøjternes monotone Tuden hørtes. Cyklisterne sprang paa deres Maskiner op spurtede efter Sprøjterne, saa hurtigt de formaaede. Overalt lød Spørgsmaalet: Hvor brænder det? Faa Minutter efter kom den store Redningsstige, som man mente at ville faa Brug for, da Bygningen var en af de allerhøjeste i hele Byen.

Lige over for Brandstedet var man ved at opføre en endnu højere Bygning, og da det Tidspunkt, til

hvilket Entreprenøren havde lovet den færdig, snart var kommet, blev der arbejdet Dag og Nat.

Saa snart Sprøjterne jagede ind i Trunnevang Alley, spredende den sammenstimlede Menneskemængde til alle Sider, hørte Brandmændene Raabet: — Der er en Mand oppe paa Taget! Op med Redningsstigen!

Folk masede paa, men trængtes af Politiet over paa det modsatte Fortov.

Højt oppe paa Taget af den brændende Bygning kunde man se en Mand, der fægtede vildt med Armene, vel for at tiltrække sig Opmærksomheden.

Snart udgød Dampsprøjterne, thi flere var kommet til, Kaskader af Vand over Flammerne. Saa blev Stigerne rejst, — men de var alle for korte.

Hvad var der at gøre. Den ulykkelige deroppe syntes at være dømt til at omkomme ynkeligt i Flammerne.

Midt i Menneskemængden stod tre unge Mænd, iklædt Spejderuniform. Det var Peter Archington, George Johnson og Edmond Muller.

De stirrede alle paa den ulykkelige Mand, der i Dødsangst klynkede sig til Gitteret deroppe.

Pludselig gav Peter et Skrig fra sig, og et Øjeblik efter saa man ham albu sig frem gennem Skaren. Han havde faaet en Idé, maaske en vild Idé, dog muligvis gennemførlig.

Foran det Hus, der var under Opførelse, stod en mægtig Jernkran, ved hvis Hjælp man transporterede alle de Materialer op, der skulde bruges paa Bygningen, da det vilde være altfor besværligt at bære dem op.

Peters Kammerater fulgte ham i Hælene. Da de var kommet hen til Kranen, stod de stille.

— Hvad er det, du vil? spurgte George.

— Kranen, stønnede Peter. — Løb op til Arbejderne deroppe og bed dem hænge en af deres store Kalkspande paa Stalkablet og hejse den herved. Naar jeg saa er kommet op i den, skal de hejse mig saa højt op som muligt, svinge Kranen ud over Gaden, og saa hejse den

ned, indtil jeg er i samme Højde som Taget derovre. Men bed dem lægge et langt, tykt Tov i Spanden. Hurtigt! Hurtigt!

George foer uden et Ord afsted.

* * *

Reddet.

Røgen fra den brændende Bygning blev tættere og tættere. Flammerne slikkede sig op ad Murene. Heden var næsten uudholdelig. Gennem Ildens Knitren og Bragen og Vandets Syden hørte man Brandofficerernes korte, bestemte Ordre.

Den ulykkelige var i sin navnløse Rædsel kravlet over Jerngitteret, der omgav det flade Tag paa alle Sider og stod nu paa den smalle Rand, der løb udenfor Gitteret.

Dette her skulde altsaa være Enden paa alle hans Forhaabninger. Nu skulde han skilles fra Livet, han, der mente at have meget endnu at udrette. Han foldede sine Hænder og bad i en inderlig Bøn Himlen give ham Styrke til at møde det forfærdelige, der vilde komme.

Pludselig saa han, at den store Kran paa den anden Side af Gaden begyndte at arbejde. Igennem de tætte Røgskyer lagde han Mærke til, at Arbejderne hængte en meget stor Spand paa den store Krog paa Enden af det tykke Stalkabel, der saa hurtigt sænkedes ned mod Gaden.

Han gned sine Øjne, og stor var hans Forbavselse, da han saa Spanden blive hejst op igen, og da han kiggede nærmere efter, opdagede han en menneskelig Skikkelse i den.

Opad og opad gik Spanden med sin levende Byrde, og tilsidst var den højt oppe over den flammende Bygning.

Saa svingedes den tykke Staalarm paa Kranen ud over Gaden, og Spanden sænkedes saa langt ned, at den var paa Højde med det flade Tag paa det brændende Hus.

Arkitekten kunde nu skelne Ansigtet paa det Menneske, der befandt sig i Spanden, og hvor stor var hans Forundring ikke, da han saa, at det var Peter Archington.

Drengen satte Hænderne for Munden og brølede af sine Langers fulde Kraft.

— Grib fat i det Tov, jeg nu kaster hen til Dem, og prøv saa paa at trække Spanden ind paa Taget!

Robertson fik fat i Tovet og prøvede paa at trække Spanden ind til sig; men forgæves. Hans Kræfter slog ikke til.

Flammerne havde nu grebet fat i Taget og nærmede sig hurtigt den ulykkelige. Et Par pludselige Vindstød fik Ilden til at tage endnu kraftigere fat. Det var ligesom Elementerne vilde gøre et energisk Forsøg paa at forhindre, at deres Bytte slap væk.

— Hold godt fast i Tovet, raabte Peter, — og spring saa ud fra Taget. Men slip endelig ikke!

Arkitekten halede Tovet tot og med et Sæt sprang han ud i Rummet.

Denne Manøvre var blevet observeret af Arbejdsfolkene, der hurtigt sænkede Spanden ned.

Robertson lukkede Øjnene. Det susede vildt for hans Øren. Pludselig forlod Bevidstheden ham.

Da han atter kom til sig selv, fandt han sig liggende i sin Seng. Ved Siden af den stod Dr. Archington, Peters Fader, Peter og Jack.

Han rejste sig hurtigt op i Sengen og spurgte:

— Hvad er der sket?

Saa gik der en Gysen gennem ham og med svag Stemme fortsatte han:

— Jeg husker det! — Jeg faldt; kunde ikke holde fast længere —!

— De var omtrent helt nede, da De slap, og der var Hænder nok til at gribe Dem. Men læg Dem nu ned og sov videre, sagde Doktoren.

— Nej, ikke før jeg har takket Peter, sagde han; — det var et Vovestykke, han indlod sig paa. Jeg kan ikke begribe, hvorledes han fik den Idé?

— Jeg er Spejder, svarede Peter og smilede. — Vort Motte er: „Vær beredt“, og enhver anden Spejder vilde have handlet som jeg. Det er nemlig en Del af vor Træning at tænke os om, at kunne bruge vor Forstand efter bedste Evne, saaledes at vi kan hjælpe, hvor det er nødvendigt.

Den næste Dag købte Jack sit Spejderudstyr.

Paa Kamelryg gennem Wahabitternes Land.

Af Barclay Raunkjær.

Bearbejdet ved Klaus Vedel.

(Fortsat.)

Men, fortsætter Nibarek, da Raunkjær altså ikke kommer til Aneizah og ikke får Brug for Kikkerten der, kunde Emiren ønske at se den, da den muligvis er bedre end Revolveren. Han går med den. En halv Time senere kommer han tilbage uden Kikkerten og meddeleler, at Emiren fandt den ganske god, men at det jo var en lille Gave til en Fyrste; men når han får både den og Revolveren, så vil han nok kunne finde sig i det. Raunkjær, der bare ønsker at komme afsted, giver ham Revolveren og beder ham spørge, om der er mere, Emiren ønsker. Atter en halv Time efter kommer M'barek igen for at sige, at Emiren er tilfreds.

Timerne snekler sig langsomt hen. Fluerne summer i Heden og Solstriben oppe under Loftet flytter sig. De får ingen Mad og først ud på Eftermiddagen kommer M'barek og meddeleler, at de skal rejse næste Morgen udenom Amizah gennem Wadi Sirr til Riadh i Selskab med en af Ibu Sand's Folk, som Emiren vil give dem med. Raunkjær's Folk giver sig til at gøre Forberedelser og går ud for at købe ind til Rejsen, men de bliver med Vold drevet bort fra Bazaren af Byens Indbyggere, der ikke vil have noget at gøre med Folk, der har taget Tjeneste hos en Vantro.

Ny Besked ved Solnedgang. De må ikke rejse gennem Wadi-Sirr — fordi Landet er for usikkert — og da Raunkjær anser det for håbløst at gøre Indvendinger, bliver det bestemt, at de skal tilbage igen ad samme Vej til Lifli og derfra til Riadh over Djebel Tuwerk. Det er Fahad, som skal ledsage dem. En hyggelig Udsigt; hans Opgave har hidtil været at belure os og han er en meget skummel Wahabbitt, der ser endnu værre ud, fordi han svær-

ter sine Øjenhår og Øjenbryn, så de sidste når ham helt om til Ørene. —

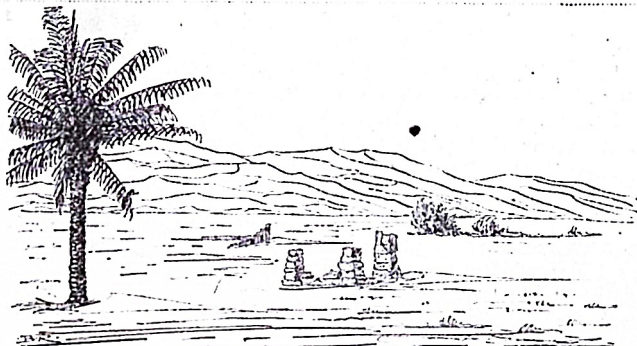
Ud på Aftenen bliver Ali kaldt til Emiren, der med gode Ord og store Løfter søger at købe ham til at blive i Bereidah og lade Raunkjær i Stikken, hvad Ali dog betænker sig for; og lidt senere kommer Fahad med en Smule muggent og fordærvet Brød og noget ganske udrikkeligt Vand. Sultne falder de i Søvn efter at have gjort klar til Opbrud.

Ved Solopgang den 17. Marts bliver Kamelerne belæssede. Abdul Aziz og hans Broder går i Bazaren for om muligt at gøre Indkøb og Raunkjær går med Ali og Fahad til Emiren for at tage „hjertelig“ Afsked. Der vanket et Par Konper varm Mælk og et køligt Farvel, så bestiger de deres 3 Ridekameler og med en Bagagekamel rider de ud af denne By — der er hele Rejsens ubehageligste Forhindring.

Lidt udenfor Bymuren vandes Kamelerne og Vandskindene fyldes, så drager de videre forbi Dadellunde og Abilplantninger ud i Ørkenen og standser først efter en Times Ridt på en Klitskråning, hvorfra de kan se Bereidahs Mure og Tårne. Her lejrer de sig i det nattekolde Sand, drikker Kaffe, spiser Dadler og venter på Efternølerne, medens en isnende Nordenvind får dem til at ryste af Kulde. Men først ved Middagstid kommer de to Brødre i Selskab med nogle Folk fra Lifli, der har været i Bereidah for at købe Trisser til Øseværker og andre

— ganske simple — Ting, som man åbenbart ikke kan lave i Lifli.

De rider så videre i sluttet Trop, kommer ned i Wadi Rumah, hvor Landskabet ikke er til at blive klog på for Luftspejlinger, og drager over den videre ind mellem Klitterne, hvor de holder Rast ved Firretiden. Kamelerne græsser og Ali koger en Høne, men der er ikke Tale om at slå Lejr, da de endnu er for tæt ved Bereidahs fanatiske Befolkning. Altså drager de videre, mens Mørket hurtigt falder på, så de bliver skilt fra hinanden. Humøret er langt nede. Raunkjær selv er en Del ængstelig for, hvordan det skal gå. At gå tilbage på sin egen Rute har altid været farligt i Arabien. Fra Mordet på Seetzen i 1810 til Burchardts Mord i 1909 er det denne Feje, der har været Arsgagen til de fleste Overfald på Forskningsrejsende, og desuden tænker han med Bekymring på en lille Begivenhed ved Schweisieh, som de skal passere igen. Han havde der brugt sit Fotografiapparat og derved været så uheldig at, lade de Indfødte se Apparatet, idet Vinden slog Kappen til Side, medens han forsøgte at skjule det. Derover opstod der stor Forbitrelse, endog blandt hans egne Folk, så han blev klar over, at han let kunde risikere at også de svigtede ham, hvis han ikke lod være med at fotografere. Fahad er forsvundet i Mørket, der stadig bliver tættere. Ali og Abdul Aziz, der begge er bleven gjort ængstelige af Fahad, der til den første har sagt, at han ikke tør garantere for, hvad der vil ske, når de kommer til Riadh, og som har søgt at tage Modet fra den anden ved at minde ham om, at han engang har dræbt en af Ibu Sa'udts Folk, forsøger nu begge at bevæge Raunkjær til at opgive Turen til Riadh, og det

Zifli. Rester af Haver og Vandingsbrunde i Oasens nordlige Udkant, Smaa Klitter ved Palmier, Ruiner og Alligrupper donner Forløberne for det fra W. fremtrængende Flyvesand

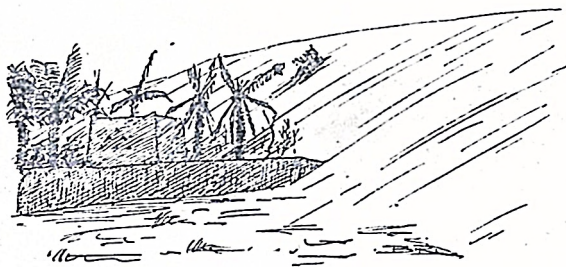
udarter til en hidsig Diskussion. Pludselig rutscher de alle ned i en Fordybning i Klitterne, fordi de glemmer at passe på. De aner ikke, hvor de er, men opdager, da de har arbejdet sig op på den anden Side, at de er lige paa Randen af Schmeisieh-Dalen. I Nattens Mulm og Mørke drager de tværs over den gennem den slumrende Oase, hvor Stilheden kun brydes af Fårekyltingernes Piben, og ovre på den anden Side træffer de Fahad igen. Her slår de Lejr og Fahad bringer kogt Fårekød og Ris fra Oasens Emir.

Hele den næste Dag haster de videre ad den samme Vej, som de kom ad for få Dage siden. Op ad Dagen bliver Himlen overtrukken, og da de kommer til Sandørkenen Vest for Lifli, får de et frygteligt Uvejr med ustandseligt knitrende Lyn og øsende Regn, så de dyngvåde må arbejde sig fremad over den ene Klitkam efter den anden. Undertiden, når Uvejret raser særlig voldsomt, standser Kamelerne med Halen mod Vinden og ludende Hoveder, medens Vandet risler ned ad deres forpiuskede Sider. Et Par Timer raser Uvejret og holder så pludseligt op. Dyr og Mennesker tørres hurtigt af Blæsten og først sent på Eftermiddagen slår de Lejr. Næste Morgen Kl. 8 er de igen i Lifli og tager ind i Abdul Aziz's Hus.

Det føltes helt hjemligt at komme til et kendt Sted og det kunde nok behøves. Fahads Indvirkning paa Ali og Abdul har været ondartet og Raunkjær, der på Forhånd ikke var rask, havde paadraget sig et slemt Mavetilfælde ved Afkølingen i Sandet efter Afrejsen fra Bereldah. Det afkræftede ham slemt og nu skulde han i denne elendige Forfatning ride til Riadh fulgt af kun fire Mænd og med kun fire Karabiner, af hvilke kun hans egen kunde skyde.

Medens han den Dag holder Rast i Lifli, ordner han sine Sager med Henblik på den forestående Tur. Alle sine Dagbøger, Kortskitser, Tegninger og sit fotografiske Udstyr stuver han ned i 2 Sadelposer, som han skal have på sin egen Kamel. Så er han nogenlunde sikret mod at miste dem uden samtidig at miste Livet.

Et Forsøg på at få en Eskorte til Guat fra Emiren i Lifli mislykkedes og Kl. 6,50 næste Morgen rider de sydpå ud af Lifli. Da de har redet et Par Timer, kommer en Mand løbende efter dem. Det viser sig at være en Beni-Hatan-Araber, som vil følges med dem. Han har båret Hoved, pjaltet Skjorte, en lille Bylt og et 2 m langt Spyd i Hånden.

75. Kampen mellem Kultur og Flyvesand, Flyvesandet breder sig ind over en Centralarabisk Daddellund, Bereldah

De rider mellem en Plateaurand og Randen af Sandørkenen. Tæt inde under Plateauranden opdager de ved 11 Tiden 2 mørke Punkter, der nærmer sig. Kommer der mon flere? Nej, der gør ikke, og Fahad rider frem mod de 2 Kamelryttere. De er fra Oasen Ghat og bringer i et Brev den meget ubehagelige Overraskelse, at „Emiren ikke ønsker, at Abdul Aziz og de Mænd, der er sammen med ham, kommer til Ghat. Ved dette Budskab går Abdul Aziz og Ali ganske fra Sans og Samling og Situationen bliver virkelig kritisk. Enten må de gå tilbage, og så bliver der Panik, eller de må til Ghat blandt andet fordi de intet Vand har. Fahad rider da i Forvejen for at forberede deres Komme, medens Raunkjær og de andre følger efter. Om denne Tur skriver Raunkjær selv således:

„Medens vort lille Selskab fortsætter sit langsomme Ridt gennem det øde solfyldte, varmedirrende Land, forefalder et Opttrin af så pinlig Art, at man forhåbentlig kun få Gange i sit Liv oplever noget lignende. Fahads mørke Tale om Ibu Sa'uv har gjort sin Virkning, og mine Ledsagere gør åbenlyst Mytteri og nægter at gå mod Riadh. Abdul Aziz fremsætter en vild Plan om, at vi skal vende tilbage til Kuwait og derfra sende Bud til Riadh og forespørge, om vi vil være velkomne, og først i bekræftende Fald indlade os på Rejsen. Vanskelighederne ved, at Fahad vil forhindre os i at udføre denne Plan, vil mine Følgesvende komme udenom derved, at vi når vi har passeret Ghat, binder Fahad og således fører ham med os mod Nord til Brønden El-Artawieh, og når vi har taget Vand ved Brønden, giver ham en af vore Kameler og lader ham ride, våbenløs, hvorhen han vil! Vi vil så selv i Sikkerhed kunne nå Kuwait! — Jeg ser mig selv i Anden komme ridende ind i Kuwait oven på den Historie og fremstille mig for Scheik Mobarek

og på et andet Sted blive modtaget med et ironisk angelsaksisk Smil, og selv i Øjeblikket er jeg ikke uimodtagelig for Humor, skønt Sagen egentlig er for alvorlig dertil. At være syg og afkræftet og så tilmed være udsat for at blive svigtet af alle i Midten af Arabien, det jager en Følelse igennem en, som om man mødte sit eget Genfærd —“.

Således rider de da videre forbi nogle Dadelplantninger, der hører til Ghat. Raunkjær trækker Tiden ud og erklærer, at han i hvert Fald ikke vil være med til det, før de har passeret Madjmah. Skænderiet fortsættes, medens de når en Sidelund mod Øst ind i Plateauranden, inde i hvilken de kan skimte nogle grå Mure og en Daddellund. Det er Ghat. Så standser de og rider et Øjeblik efter tavse videre.

Da kommer næsten som et Held en Begivenhed, der nemt kunde være bleven slem, men som bragte lidt mere Liv i Kludene. Oppe fra mellem nogle løse Klippeblokke kommer noget styrtende ned imod os, uden at vi kan se, hvormange de er. Så er Spliden glemt og forenede tager de imod Fjenden med deres 3 Karabiner, mens Ali bliver ved Lastkamelen. 2 pjaltede karabinbevæbnede Indfødte styrter på dem uden at svare på deres Råb. De lader dem komme så nær, at de nogenlunde kan gøre Regning på at ramme og lægger så an. De 2 bøjer sig for Overmagten og bøjer udenom, mens de 3 Karabiner stadigt følger dem. De råber, at de er Ateiba-Arabere og står stille og ser skuffet efter os, hvorpå de vandrer sydpå ud i Ørkenen.

Gummibørsen.

Lille Strandstræde 24, Kjød.
Ekstra prima Cycedack 10-11,00
slanger 3-3,50
med Garanti.

SAKSKØBING TROP.

N. Chr. Strarup.

hvis Billede staar over disse Linier, er en af Spejdersagens Veteraner. Paa sin elleveaarige Fødselsdag fik han Spejderuniform og kom samme Dag ind i Korsørtroppen; fra denne Dag var han en ivrig og pligtro Spejder, der lidt efter lidt avancerede indenfor Troppen, blev Korporal, samlede selv en Patrulje og blev udnævnt til Tropsassistent, inden han forlod Troppen for at komme i Handelslære i Sakskøbing. I de Aar, han var Spejder i Korsør, spillede han i Troppens Musikkorps, først Althorn, senere Kornet, og det Lov han faar herfra af sine Overordnede, er saaledes, at enhver Spejder vilde være stolt deraf. Til Sakskøbing kom han 1. Novb. 1916 og kom som Tropsassistent ind i Sakskøbingtroppen. Efter et Aars Forløb fik han Ideen til Oprettelse af en Trop i Maribo, og gik i Gang med Arbejdet, der lykkedes over al Forventning.

I Sakskøbingtroppen stod han som Ass., til han i Foraaret 1918 blev udnævnt af Troppen og Tropsraadet til Fører, hvilken Udnævnelse Spejderchefen, trods Strarups un-

ge Alder, godkendte ved Turræringen den 22. Sept. 1918. Siden S. blev Fører, har Troppen staaet fint, lige ved Siden af Maribotroppen, der hver Gang har vundet Turneringen.

S. forlader nu sin Trop, fordi han er udtaget som Soldat til Livgarden. S. er i høj Grad afholdt af sine Spejdere og nyder almindelig Agtelse blandt Befolkningen; han har saaledes ved sine gode Forbindelser stadig skaffet Troppen de nødvendige Penge, bl. a. større Beløb fra Lehnsgreve Haugwitz, Hardenberg, Direktør Fritz-Rasmussen, Dampmøllejer Frøken Møller, Lenhsbaron Rosenørn Lehn, Orby, og mange andre. Han har ligeledes afholdt en Del Fester, hvori Stiftets Spejdere har deltaget; d. 23. Marts 1919 afholdtes en stor Spejderfest, hvor den bekendte Skolemand og Forfatter, Overlærer Hans Rasmussen, holdt Foredrag.

I alle disse Aar har han forestaaet Indsamlinger, Salg af Mærker til velgørende Formaal og m. a.

Strarup er ligeledes i Divisionsraadet, hvor Kammerherre, Stiftamtmand Oxholm er Formand.

Det er med Beklagelse, at Tropsraadet og Troppen nu ser S. forlade sig; men altid vil han huskes som den gode, retlinede Spejder, en trofast Kammerat, der aldrig var bange for at gaa i Ilden for en anden eller for en god Sag, naar det gjaldt; han har ogsaa faaet forskellige Beviser paa Spejdernes Hengivenhed, bl. a. fik han i Fjor en smuk Sølvpokal.

E. R.

1. Vedbæk Trop.

Sommeren 1920 foretog 4 af vore Spejdere en Cykletur til Moen. Der traf de sammen med en svensk K. F. U. M.-Spejderfører og nogle Drenge fra hans Trop. Disse var vældig begejstrede for de danske Spejdere, og Resultatet blev en ivrig Brevveksling, som endte med, at vi blev inviteret derover i Julen. Vi stablede et Hold (12 Mand) paa Benene, og drog over til Landskrona, hvor vi skulde tilbringe 2 Dage.

Overalt hvor vi kom frem, vakte vi uhyre Opsigt ved, at vi, trods Regnvejre og Kulde, gik med bare Kne og Arme,

medens vi sang og raabte vore Raab. Navnlig de sidste gjorde dybt Indtryk paa Folk (vi lavede ogsaa et Raab til Landskrona-Spejderne, men de var ikke klar over, hvad det skulde bruges til). Vi var med til en Julefest, Troppen afholdt, og som en Opmærksomhed mod os blev „Flemming“ læst op for os. Vor Tropsfører, Mogens Funck, viste nogle Lysbilleder fra Jamboreen i London, ledsaget af forklarende Tekst, og vi sang baade danske, svenske og engelske Sange. Dagen efter havde vi en Tur ud til den nærmeste Skov (som ligger en svensk Mil borte), hvor vi havde en Øvelse, som vi uden større Besvær vandt. Derpaa marscherede vi til Landskrona og gik i Vandet (27. December!). Der er nu det at sige til det, at det var paa den moderne, meget interessante Badeanstalt, som er en af Byens Seværdigheder. Om Aftenen var der Afskedsgilde. Paa Perronen gav vi 12 Drenge dem et „Tjick“, som desent vil glemme. (Folk lyttede med blottede Hoveder), og snart efter rullede vi mod Malmø, hvorfra Færgen igen bragte os hjem.

C. B. Jacobsen

NYT TROPSBLAD!

Næsten hver Maaned bringer et nyt Tropsblad. Nu har 1. Charlottenlund ogsaa faaet sit eget Organ — et lille 8-sidet hektograferet Blad, der indeholder mange gode og værdifulde Smaating.

Vi citerer flg.:

„Det er en god Skik, at Spejdere hilser paa hverandre. Det skaber Korpsaand. Men lige saa tiltalende som det er, at vi „gule“ hilser paa hverandre, ligesaa uforstaaeligt er det, at Spejdere af „Det danske Spejderkorps“ paa den ene Side og K. F. U. M.-Spejdere og F. D. F.'er paa den anden Sde behandler hinanden gensidig med den mest iøjnefaldende Ringeagt, som muligvis kan stamme fra nogle overstaade Stridigheder mellem Ledelserne. Men Fortidens Stridigheder bør være glemte; vi bør i det mindste ikke vise den Smaalighed at lade Fortidens Sammenstød træde frem som en Hindring for vort Kammeratskab med de andre Korps.“

Vel er Maalene for de forskellige Korps forskellige; „men“, som hin gæve F. D. F.-Fører fra Hindsgavl sagde: „vi har een Ting fælles: vi vil alle noget godt.“ K. F. U. M.-Spejdere og F. D. F.'er kan vel være lige saa godt Kammerater som Spejdere af „Det danske Spejderkorps“; og hvorfor skal vi saa ikke i lige høj Grad hilse paa Folk fra alle tre Korps — i Stedet for at vise den Smaalighed kun at hilse paa Spejdere af „Det danske Spejderkorps“?

Th.

HELSINGØR SPEJDERKOLONNE.

Søndag den 13. Marts samledes Kolonnen paa Eksercerpladsen for med en lille Højtidelighed at erklære 2. Helsingør Trop og Kolonnen for dannet. Kl. 10 afmarcherede begge Troppene og kort efter ankom Herr Divisionschef Gelardi med sin Adjutant, og for Fronten af Troppene udnævnte han Herr Stabssergent V. Larsen (Tropsfører for 1. H. T.) til Kolonnechef. Kolonnechefen foretog derefter Udnævnelse af Tropsfører, Patruljeførere og Korporaler til den nystartede 2. H. T., hvorefter Troppen fik overrakt sin Stander og Kolonnen sin. Derefter marcherede Kolonnen ud til Øvelsespladsen, hvor der blev slaaet Lejr og serveret The. Festligheden overværedes af samtlige Medlemmer af begge Tropsraad. Festen sluttede med, at Kolonnen marcherede ad Gl. Hellebæksvej til Byens Torv, hvor der traadtes af Kl. 1.

NÆRUM.

Troppen har haft en udmærket Øvelse med 2den Vesterbro. Ellers har vi ingen større Øvelse haft, grundet paa Opførelsen af en Skolekomedie. — Den 14. April havde vi Besøg af Hr. Gunnar Jørgensen og Torben Brix ved vor Tropsaften (Fun-evening). —

Telte og Kogegrej.

Det i vor sidste Artikel omtalte Tagtelt maa jo nok siges at være en Type, der oftest bliver anvendt. Et andet Telt, som ogsaa bruges meget, er Pyramideteltet. Vi skal ganske kort omtale dette lidt nærmere. Skal Teltet anvendes som Patruljetelt, maa det kunne rumme ca. 8—10 Mand. Dimensionerne maa da omtrent være saaledes: Højde 200 cm., Bundflade 260 × 260 cm. og lodret Sidevæg 50 cm. Ligesom ved Tagteltet er der her beregnet rigelig Plads baade til Drengene og Bagagen.

Til Teltet anvendes kun en Stang, som anbringes i Midten af Teltet, Stangen skal for ikke at være for uhandelig under Transporten, være delt i 2 Dele.

En meget vigtig Ting, saavel ved denne som ved andre Modeller af Telte, er Lukkesystemet, skal Telt-døren være let at lukke op og i og skal den være helt tæt, er Hægter at foretrække for baade Tryklaase og Snørehuller, for Tæthedens Skyld er det nødvendigt, at Telt-døren gaar et Stykke ind over hinanden og er forsynet med to Rækker Hægter, den ene Række indvendig og den anden udvendig.

Bardunerne er fastgjorte i Tag-skægget lige over den lodrette Væg. For at Teltet kan staa smukt og for at fordele Bardunernes Træk, maa der, foruden Bardunerne i Hjørnerne, være en i Midten fra hver af de fire Sider. Bardunstrammere er Ting, man daarligt kan undvære,

idet man nemlig ved at fastgøre Bardunerne med en Knude til Plokkene vil have stort Besvær med at slække Bardunerne i Tilfælde af Regnvejr.

For at en Lejr skal faa den rette Orden og et godt Udseende, er det af Betydning, at alle Teltene er ens, dog maa Førerteltet gerne afvige herfra.

Endelig skal vi nævne en ny Model af Telte, som nylig er fremkommet, nemlig Enkeltmandsteltet. Fordelen ved dette er, at det i sammenrullet Tilstand bogstaveligt kan bæres i Lommen. Dimensionerne og Vægtene findes angivet ved omstændende Afbildninger.

Efter Teltene er Kogegrejene vel nok en af de vigtigste Ting i en Lejr, og her er det saa heldigt, at Hæren har fremstillet en ypperlig Model paa Kogekar med Stegepande. Selve Kogekarret, der er grydeformet, rummer 10 Liter, altsaa lige beregnet til en Patrulje paa 8—10 Mand. Stegepanden passer saaledes, at den samtidig kan bruges som Laag for Kogekarret.

Til dette Kogekar anvendes bedst et af Kaptajn Valentiner konstrueret Feltkomfur (en Keglestub), forarbejdet af en tynd Jernplade med Indfyrringsaabning og Røghul. Aabningen foroven skal være saa stor, at ⅔ af Kogekedlen kan gaa ned.

For at styrke Komfuret er for Enderne paasat et Jernbaand.

POUL HOLM, SILKEGADE 11

Boldspildragter, Løb- og Svømmedragter, Gymnastikdragter, Brydedragter, Spejder Benklæder, Vindjakker, Strømper, Bælter, Sandaler.

Poul Holm, Telefon 3082.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

Ønskeseddel.

1) Af Stoffet i de sidste Numre sætter jeg mest Pris paa.

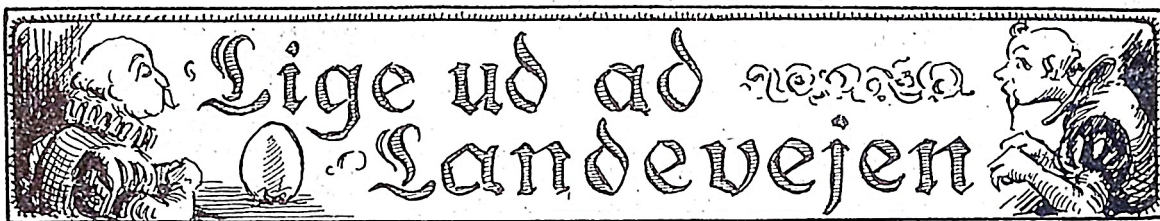
2) Følgende Stof interesserer mig mindre:

3) Jeg savner i Bladet:

Navn

Trop

Alder

Under ænne Rubrik vil vi give en Række Oplysninger, som i og for sig er „lige ud ad Landevejen“, men som en Spejder til enhver Tid kan have godt af at erindre. — Kommer du en Dag i Tanker om noget, som kan være af Betydning, saa send Red. det.

Sundhed.

Dybe Indaandinger er noget af det sundeste, du kan foretage. Stil dig hen i et aabent Vindue. Træk Vejret dybt og længe — og udaand saa: Øvelsen er simpel — men ualmindelig virkningsfuld til at styrke Lungerne. — Ophold dig saa meget i fri Luft som muligt.

Transportable Stole.

— Vi har vist ikke Stole nok — nu skal jeg se ad —
— Behøves ikke! Vi har selv Stole med!

Koldt Vand.

Naar man paa meget varme Dage er i Lejr, kan det være meget vanskeligt at faa rigtig koldt Vand at drikke. Her er et Middel, der skal være ufejlbarligt. Fyld en almindelig Flaske med Vand; tag saa en Strømpe og træk over Flasken, gør Strømpen vaad og stil saa det hele et Sted, hvor det blæser. Naar saa Strømpen er tør, er Vandet dejlig koldt.

Bilernes Kendingsmærker.

Krone: Kongehuset.
H. t. K. under Krone: Hæren.
M under Krone: Marinen.
K: København.
A: Københavns Amt.
B: Frederiksberg Amt.
C: Holbæk Amt.
D: Haderslev Købstad og Frøs Herred.

E: Sorø Amt.
H: Præstø Amt.
J: Bornholms Amt.
L: Mariibo Amt.
M: Odense Amt.
O: Svendborg Amt.
P: Hjørring Amt.
R: Aabenraa og Sønderborg.
S: Thisted Amt.
T: Viborg Amt.
U: Aalborg Amt.
V: Randers Amt.
X: Aarhus Amt.
Y: Vejle Amt.
Z: Ribe Amt.
Æ: Als Sønder og Nørre Herreder.
Ø: Ringkøbing Amt.

× (blaat Kryds) anbringes bag-
efter Nummeret paa smaa Køretøjer
(af Vægt under 700 kg.)

+ (blaat Kors) anbringes under
Nummerpladen paa Køretøjer, der
benyttes af Amtsvejvæsenets Perso-
nale, samt Læger, Dyrlæger, Jorde-
mødre og Politi.

Danske Motorkøretøjer i Udland-
et: D. K.

Naar et udenlandsk Motorkøretøj
passerer Landgrænsen, forsynes det
af Grænsegendarmeriet med en
Nummerplade med Kendingsbogstave
G. Denne Nummerplade anbrin-
ges saaledes, at de udenlandske
Kendingsbogstaver overdækkes.

Kalorie

er en Varmeenhed, der medgaar til
at opvarme 1 kg Vand 1 Grad.

Blæk.

Brug altid godt Blæk! Ellers øde-
lægges Pennen!

Den bedste Maade at undersøge
Blækket paa før Brugen er følgen-
de: Slaa en Klat paa et Stykke
Trækpapir. Undersøg Klatten om-
hyggeligt. Hvis Blækket hurtigt
spredes, er det rent, men efterlader
det en meget mørk Plet i Midten,
omgivet af en lysere Tone, er Blæk-
ket urent. Det urene Stof, som fin-
des i Blækket, spredes ikke, saa hur-
tigt som Resten.

Lommelygten.

De fleste af Jer har sikkert en elek-
trisk Lommelygte: At disse er til stor
Nytte, naar man hurtigt skal finde et
eller andet i et mørkt Værelse og ikke
har Tændstikker hos sig, ved enhver.

Men der er en rigtig og en forkert
Maade, hvorpaa man kan holde en elek-
trisk Lygte. De fleste holder den saa-
dan, at Lyset kastes frem foran en; men
paa denne Maade oplyses kun en ringe
Del af Værelset klart, mens Resten lig-
ger i Mørke.

Den rigtige Maade er at holde Lam-
pen op mod Loftet. Straalerne vil saa fra
det hvide Loft blive kastet ned over hele
Værelset, der saaledes vil blive svagt op-
lyst over det hele.

Præcision.

Det er kun til liden Nytte, at
Spejderen om Søndagen løber 2 km
paa 12 Minutter, naar han om Hver-
dagen kommer for sent i Skole!

Vandtæt Tøj.

Det er muligt at gøre Tøj vand-
tæt ved Hjælp af en Vædske, som
bestaar af Regnvand, hvori der er
opløst et halvt Pund Blyukker og
et halvt Pund pulveriseret Allun til
en Spand Vand. Naar Blandingen
har bundfældet, røres der om i den,
og dette gentages 4 à 5 Gange, hvor-
paa man sier Bundfældet fra, og
Tøjet lægges i Vand i 24 Timer. Det
maa ikke vrides af før Ophængnin-
gen. Tøj, som er behandlet paa
denne Maade, kan holde sig vandtæt
i 4 à 5 Aar.

Spejdere! Giv Agt!

Køb Vindjakken „PASMA“

Stoffet er porøst og jernstærkt, det kan vaskes med lunken Sæbevand.

Jakken bør stryges 2 à 3 Gange om Aaret, og bliver da som ny. Vindjakken „Pasma“ er Verdens bedste, hygiejniske og billigste Klædningsstykke.

Faas i alle større Manufaktur-, Trikotage-, Sports- og Gummivare-Forretninger i København og Provinsen.

Jakken er forsynet med en Etik af hosstaaende.

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

„Pasma“

Motorstof „PASMA“ er anerkendt som det bedste, der kan fremstilles til Fritlædsdragter. — Stoffet er vind- og tildels vandtæt.

I Overensstemmelse med Lov af 11. April 1900 § 3 er Varemærket „PASMA“ og ovenstaaende Varemærke indregistreret.

H. HALMØE,

Cort Adlersgade 8, København

Telefon: Byen 6762

Pyramide-Telte 260×260 cm

Højde i Midten 210 cm — Højde i Siderne 50 cm

af prima amerikansk Army Duck

med alt Tilbehør

90 Kroner pr. Stk.

Andre Telte til Priser i Forhold.

I „Øregaard“ Kolonnes Lotteri blev følgende Gevinster udtrukket

38	1 Par Siltsocker.	1272	1 Broderet Avismappe
121	1 Manchetsknap	1314	1 Barbermaskine
224	1 Lysekroner	1452	1 Lysekroner
515	1 Blomsterglas	1491	1 Slips
529	1 Fodboldt	1493	1 Blomsterglas
682	1 Blomsterglas	1598	1 Lommelygte
699	1 roget Skinke	1676	1 Salthøse
823	1 Manchetskjorte	1699	1 broderet Arbejdstaske
826	1 Par Sokker	1704	1 grøn Herrehat
837	1 Blomsterglas	1747	1 Slips
873	1 Broderet Hørsteholderi	1830	1 Par Herrehandsker
878	1 graa Herrehat	1854	1 Manchetskjorte
948	1 roget Skinke	1903	1 Læsebord
975	1 Hoiracykle	1931	1 Blomsterglas
1063	1 Slips	2000	1 do.

Gevinsterne kan afhentes Ingeborgvej 18 Mandag og Torsdag fra 4-6. Gevinster der ikke er afhentede inden Maj Maanedes Slutning, tilfalder Kolonnen. I Gællekonkurrencen vandt Sejldager, Jægervangen 16, en Kringle. Ordet var „Øregaard“.

HELLESENS TØRELEMENT

Verdens bedste!

FUGLE fra alle Verdensdele

Stort smukt Lager, Glasakvarier
Fisk og Vandplanter.

Fuglebure, alle Arter Redskaber

L. Søncksen,

Lars Bjørnstræde 12, Tlf. Byen 1060 x

Leverandør til

Københavns Div.

Clichéerne til
Spejdernes Magazin
udføres i

Dybbøl 11.

Telf. 12865.

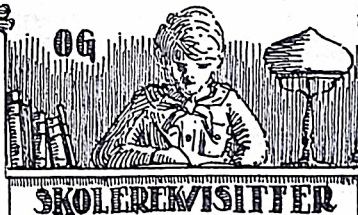
HVOR SPEJDEREN KØBER BOGER

DANSKE DRENGES BOGHANDEL

Telefon 13,235 Georg Andersen Telefon 13,235
Skindergade 40 (tæt ved Gl. Torv) Københ. K.

Allt i Spejderlitteratur —
Skolebøger, Ungdomsbøger

Nyhed: Postkort med Spejderlitter

SKOLEREVISITTER

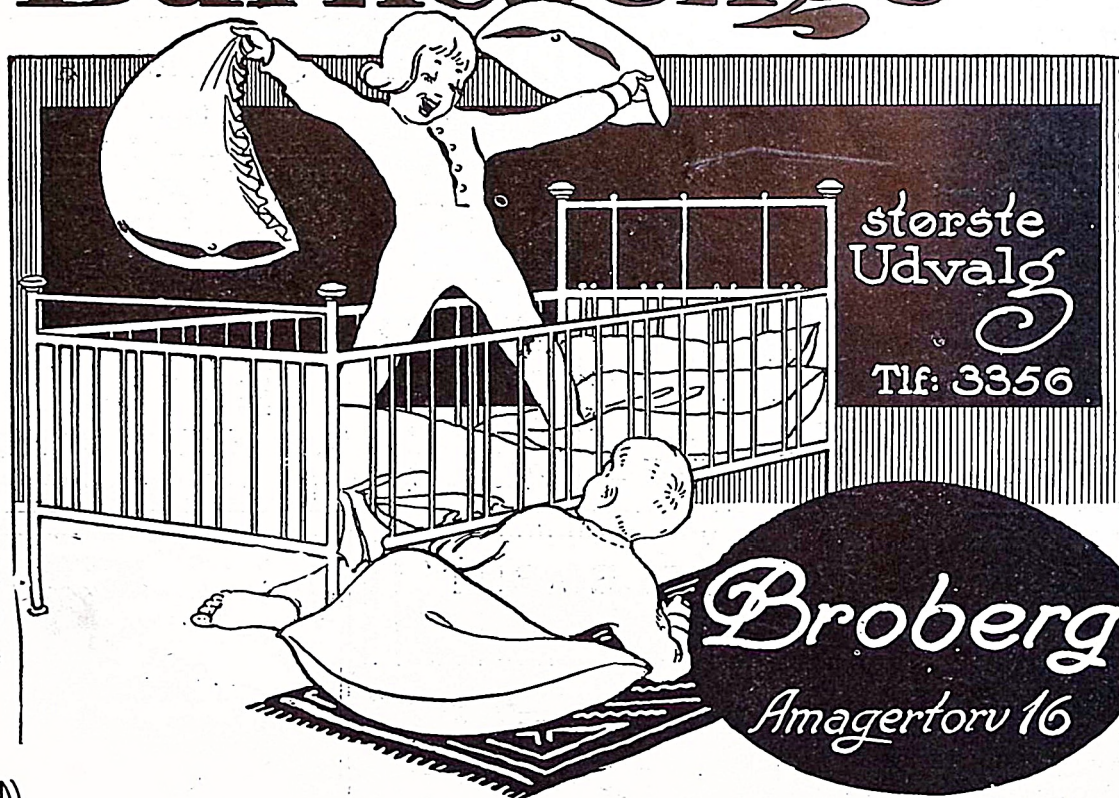
Udenlandske Spejderbøger.

Dou Frue Boglade

Telf. 9612 Rørregade 18. Telf. 9612

København K.

Barnesenge

22 prima Barnesenge

med komplet Udstyr, Værdi 85.00,

sælges for 62,75.